

# ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50  
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστής: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 171

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἰτίαν:

“ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ” ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 17 Ἀπριλίου 1910

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν καὶ τὸν ἐλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ἔλης καὶ ὑπεύθυνοι

ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ

Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ

Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

## ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΩΜΒΟΛΟΓΙΟΝ ΑΠΑΡΑΛΕΚΤΩΝ... ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Μία συνεδρίασις τοῦ Δικηγορικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν, ἡ τοῦ παρελθόντος Σαββάτου, ἀπετέλεσεν ἀκριβῆ ἀντιγραφὴν τῶν δύο προηγουμένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αἱ δύο αὐταὶ εἶχον καταλήξει εἰς ἀποτέλεσμα τι ἐκδηλωθὲν διὰ ψηφοφορίας καὶ ἀποφάσεως, ἐνῶς ἡ τελευταία ἤρξατο καὶ ἐπερατώθη χωρὶς νὰ περατωθῇ!

Θέμα τὸ γνωστὸν τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ἢ τῆς ἀναθεωρητικῆς ἢ τῆς διπλῆς Βουλῆς καὶ ἀντικείμενον κυρίως τῆς συζητήσεως ἢ σύστασις ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην συστηματικωτέραν καὶ διατύπωσιν ἐπιστημονικὴν τῶν ἀναθεωρητέων ἄρθρων. Εὐνόητος ἄρα ἡ ψυχολογία τῆς συνελεύσεως καὶ ἡ ὄρεξις, ἀν μὴ ἡ βουλιμία, οὐκ ὀλίγων ἐκ τῶν μελῶν, ἢ καὶ πάλιν κεντηθεῖσα, ἐπὶ τῇ θέᾳ τοιοῦτου ἐδέσματος.

Τὸ στερέωμα καὶ πάλιν ἠπειλήθη διὰ τῶν αὐτῶν γνωστῶν περὶ ἐλευθερίας καὶ λαϊκῆς κυριαρχίας καὶ κληροδοσίας τῶν προγόνων κραυγῶν, οἱ αὐτοὶ Βυζαντινισμοί, καὶ ἀνευ τέλους συνέχεια καὶ ἀνευ ψηφοφορίας καὶ ἀποφάσεως πρότασις μία ἀναληθεῖσα τὸ πρῶτον εἰς τρεῖς καὶ μετὰ τοῦτο, κατὰ σειράν συλλογιστικὴν, ἣν θὰ ἐφθόνη καὶ ὁ δεινότερος τῶν Γλωσσογράφων ὑποδικαρεθεῖσα εἰς δωδεκάδα καὶ ἐν τέλει μετατραπεῖσα εἰς Λερναίαν Ὑδραν ἢ αἱ κεφαλαὶ κατέστησαν ἀσύλληπτοι. Εὐστοχωτέρα ἄρα λύσις δὲν ὑπῆρχε ἄλλη ἢ ἐκείνη ἣν κατὰ θέαν ἐμπνευσιν ἔσχεν ὁ κ. Πρόεδρος λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὸν κώδωνα καὶ διαλύσας τὴν συνεδρίασιν.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ γενικώτερα, ἅτινα παραθέτομεν δι' ὅσους ἤθελον ποτε λάβει γνῶσιν ὅτι ὁ Δικηγορικὸς Σύλλογος Ἀθηνῶν συνήλθεν ἐν τακτικῇ συνεδριάσει κατὰ τὸ παρελθὸν Σάββατον, τὰ ὅποια μᾶς δίδουν ἀφορμὴν νὰ παραθέσωμεν καὶ ἐν ἑτέρᾳ στήλῃ παρατηρήσεις ἡμῶν τινὰς μὲ τὰς ὁποίας εἰμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ εὐρεθῇ σύμφωνος ἢ πλειοψηφία τοῦλάχιστον τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων.

Εἰδικώτερον, προκειμένου περὶ τῆς αὐτῆς συνεδριάσεως, θὰ ἠδύνατό τις χρονολογικῶς νὰ ἀναγράψῃ ὅτι ἀντικείμενον αὐτῆς ἦτο ἡ: «Σύστασις ἐπιτροπῆς πρὸς μελέτην καὶ ὑποτύπωσιν τῶν ἄρθρων τοῦ Συντάγματος ὧν ἀπεφασίσθη ἢ ἀναθεώρησις, συμφώνως τῇ προηγουμένῃ ἀποφάσει τοῦ Συλλόγου».

Περὶ τοιαύτην πρότασιν ἀνεπτύχθη ὁ κύκλος ἐκεῖνος, ὁ περιλαβὼν ἀγορεύσεις τῶν ῥητόρων καὶ καταλήξας εἰς ἀναπήδησιν τῶν προτάσεων καὶ προκαλέσεως τῶν ἀπαράδεκτα καὶ δύο ἢ τρεῖς ἐπ' αὐτῶν ψηφοφορίας, ἀλλ' ὁ μὴ καταλήξας εἰς ἀπόφασιν τινα.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ἡ προσεχὴς συνέλευσις, ἣτις εἶνε πεπωμένον νὰ ἀσχοληθῇ κατ' ἄλλην διατύπωσιν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ζητήματος, θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ παρουσιάσῃ ἄλλην εἰκόνα, ἵνα μὴ βραδύτερον λεχθῇ, ἴσως δὲ καὶ ἀρκετὰ εὐλόγως, ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι οὐδ' ὡς ἐπιστήμονες κατέστη δυνατόν νὰ ἔχουν γνῶμην ἐπὶ ὠρισμένων θεμάτων ἅτινα μετὰ τινα χρόνον θὰ λάβωσι διὰ τῆς θελήσεως τοῦ ἔθνους ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν.

## Ο ΠΕΡΙ ΦΟΡΟΣΗΜΟΥ

### ΕΡΜΗΝΕΙΑΙ ΚΑΙ ΠΑΡΕΡΜΗΝΕΙΑΙ

Δὲν ἦτο δυνατόν ἢ καὶ ὁ πρόσφατος νόμος δι' οὗ μετερρυνήθη τὸ σύστημα τοῦ φόρου ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων, ὁ περὶ φοροσῆμου ἀποκλιθεῖς, νὰ παρουσιάσῃ τὰ αὐτὰ κενὰ καὶ νὰ ἔδιδε λαβὴν εἰς τὰς τὰς αὐτὰς πολυειδέεις ἐρμηνείας εἰς ἃς καὶ ἅπαντες οἱ κατὰ τὴν λήξασαν σύνοδον ψηφισθέντες νόμοι. Τινὰ τῶν κενῶν τούτων, ἴσως οὐδὲ τὸ ἑκατοστὸν τούτων, παρουσίασεν ἢ μέχρι τοῦδε πρακτικῇ, ἐπὶ τούτων δὲ ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴν τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν διὰ τοῦ ἐγγράφου του τοῦ ἀπευθυνομένου πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Ὑπουργεῖον, ὅπερ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἀρτι ἐν ἰσχύϊ τεθέντος ΓΧΚΓ' νόμου περὶ τέλους ἐπιτηδεύματος τῶν δικηγόρων προέκυψαν σημαντικαὶ δυσχέρειαι καὶ ἀνωμαλῖαι ἐφ' ὧν ἐπικαλούμεθα τὴν σύντονον ἐνέργειαν τοῦ Ὑπουργείου πρὸς ἄρσιν αὐτῶν.

Α') Ἐνῶς κατὰ τὴν ρητὴν τοῦ νόμου τούτου διάταξιν, τὸ δι' αὐτοῦ καθιερούμενον ἔνοσημον ἀναγράφεται μόνον διὰ τὰς ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικεῶν καὶ Πταισματοδικεῶν Ἀθηνῶν δίκας, ἐν τούτοις οἱ εἰρηνοδίκαι καὶ πταισματοδίκαι Πειραιῶς ἀξιοῦσι τὴν ἐπιβολὴν τοῦ τέλους τούτου ἐπὶ τῶν δικηγόρων (κατ' ἀντίθεσιν τῶν δικολάβων ὄντων ἀπηλλαγμένων). Περιττὸν ἐπίσης νὰ σημειωθῇ ὅτι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ ἀρθρ. 59 τοῦ Συντάγματος φόρος δὲν δύναται νὰ ἐπιβληθῇ ἀνευ νόμου, οὐδὲ κατ' ἀναλογίαν νὰ ἐφαρμοσθῇ. Ἐξ οἰουδήποτε ἄρα λόγου ἀνπροήλθεν ἡ παράλειψις αὕτη, ὡς ἔχει σήμερον ὁ νόμος, δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ φορολογία εἰς τὰς ἐνώπιον τῶν Εἰρηνοδικεῶν καὶ Πταισματοδικεῶν Πειραιῶς παραστάσεις. Τὸ αὐτὸ ἄτοπον πληροφοροῦμεθα ὅτι συμβαίνει καὶ ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδικεῖου Μεγάρων.

Β') Ὁ νόμος κατὰ τὰ ἄρθρα 2 καὶ 3 αὐτοῦ, φορολογεῖ μόνον τὰς ἐνώπιον τῶν Πολιτικῶν Δικαστηρίων παραστάσεις πρὸς συζήτησιν τῶν ὑποθέσεων, διατάσσον τὴν ἐπικόλλησιν τοῦ ἐνόμου ἐπὶ τῆς πρώτης σελίδος τῶν προτάσεων. Ἐνετύθεν εἶνε πρόδηλον, ὅτι τὰ ἀπλὰ πρακτικὰ τῶν δικαστηρίων, καθ' ἃ δὲν πρόκειται νὰ γείνη συζήτησις ὑποθέσεως, ἀλλὰ νὰ βεβαιωθῇ ὁ κληροδοσία, παραίτησις δικογράφων, ἀποδοχὴ τοιοῦτων, ἐξέτασις μαρτύρων ἐπ' ἀκροατηρίου κλπ. δὲν υποβάλλονται εἰς τέλος. Οὐχ ἦττον τινὰ τῶν δικαστηρίων ἀξιοῦσι νὰ υποβάλλωσι τὰ τοιαῦτα πρακτικὰ εἰς φόρον συζήτησεως, ἕτερα δὲ ζητοῦσι νὰ ἐφαρμόσωσι τὴν πέμπτην παράγραφον τοῦ ἀρθρ. 2 τοῦ νόμου, τὴν ἐπιβάλλουσαν 50λεπτον τέλος εἰς τὰς ἐνώπιον τῶν γραμματέων δικαστικῶς ἐκθέσεις, ὅπερ, ἐπίσης εἶνε ἐσφαλμένον, διότι ὁ νόμος ἐνταῦθα ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἐκτός τοῦ ἀκροατηρίου συντασσόμενων ἐκθέσεων ἐνῶς τὰ πρακτικὰ ἀφορῶσι πράξεις ἐνώπιον τοῦ ἰδίου δικαστηρίου καὶ διὰ τὸ κύρος αὐτῶν ἐνεργουμένης καὶ βεβαιουμένης.

Περὶ τούτου φρονούμεν ὅτι ἐνδείκνυται ἢ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου ἐκδοσις ἐρμηνευτικῆς ἐγκυκλίου τοῦ νόμου τούτου ὅπως θέσῃ τέρμα εἰς τ' ἀνωτέρω ἄτοπα, ἅτινα ἀποτελοῦσι καθ' ἡμᾶς ἀναμφισβήτητον παράνομιαν.

Ὁ Πρόεδρος Ὁ Γραμματεὺς

## ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ “ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ”

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 17ῃ Ἀπριλίου.

Καὶ εἶνε ἀνάγκη ὅπως ὑπάρξουν ἀκόμη:

**Ἐπιθεώρησις καὶ ἀσκήσις πειθαρχίας.**

**Τρόπος, ὡς λειτουργῆ ἢ ἀγωγή κακοδικίας.**

Ὅταν τις ἔχη ὑπ' ὄψιν τὰ θέματα ταῦτα δὲν εἶνε δυνατόν ἢ νὰ περιπίπτῃ ἐναλλάξ ἀπὸ τοῦ ἐθνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀπόγνωσιν. Ναί' ἄς φαίνεται ἡ παρατήρησις αὕτη ὡς σχῆμα ὀξύμωρον. Εἶνε ἡ ἀλήθεια.

Τὸ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε εἰς οἰουδήποτε ἄλλο μέρος τοῦ Κόσμου ἐὰν οἱ δικασταὶ ἦσαν παντελῶς ἀνεπιτήρητοι καὶ ἀνεύθυνοι διὰ πᾶσαν ἀμέλειαν καὶ ἀπροσεξίαν, διὰ πᾶσαν ἀθαιρεσίαν καὶ παρεκτροπὴν, αὐτοκράτωρ ἕκαστος ἐν τῇ κύκλῳ τῆς ἐνεργείας του, αὐτοκράτωρ δὲ ἀμειδόμενος δι' ἐνὸς ἀξιοθρηνητικῶς γλιόχρου μισθαρίου, ἀναμφιδόλως θὰ εἶχον καταστήσει εἰς τὴν ἐσχάτην κακοθήθειαν καὶ εἰς ἀναίσχυντον δωροληψίαν. Καὶ λέγομεν ἀναμφιδόλως, διότι, καὶ ὡς νῦν ἔχουσι παρ' ἡμῖν τὰ πράγματα, μόνον ἴσως ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐν τῇ κατωτάτῃ

ἔτι Δικαιοσύνη κατὰ σπανιωτάτην ἐξαίρεσιν παρετηρήθη δωροληψία, δύναται τις νὰ εἴπῃ δὲ ἀναξία παντὸς λόγου καὶ προσοχῆς. Ἡ αὕτη μάλιστα τιμότης παρατηρεῖται καὶ μετὰ τῶν δικαστικῶν ὑπαλλήλων, τῶν υπογραμματέων καὶ γραφέων, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἐμπιστεύονται δικογραφαὶ ἀνεξελέγκτως, ὧν πολλάκις ἐν δικόγραφον ἔχει ἀξίαν δεκάδων χιλιάδων δραχμῶν. Αὕτη εἶνε ἡ ὑπερφάνεια Φυλῆς, ἣς ἡ ἀρετὴ εἶνε ἀπαράμιλλος.

Ἄλλ' ἐπίσης ἀναμφιδόλως δὲν ὑπάρχει ἴσως ἐν τῇ Κόσμῳ Δικαιοσύνη, διαπράττουσα τόσον ἀνευδοκίμως καὶ τόσον ἀσφαλῶς ἀνηκούστους αὐτόχρημα παντὸς εἶδους ἀθαιρεσίας καὶ διαστρεβλώσεις τῶν πραγμάτων καὶ τῶν δικαίων. Αἱ κυριολεκτικῶς φρικταὶ τῶν συμβαινόντων εἰκόνας ἔχουν προβληθῇ ζωηρότατα καὶ πλειστάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων.

Ἡ Φυλὴ ἔχει ὅλην τὴν ὑλικὴν ἀκμὴν καὶ ὅλην τὴν ἠθικὴν ἀγνότητα καὶ ῥώμην νὰ βαδίσῃ πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἄλλὰ τὸ ἀποτρόπαιον Κράτος ἀποτελεῖ ἀνυπέβλητον ὀδόφραγμα τῆς προόδου τῆς. Ἀπόδειξις ἡ θαυμαστὴ κοινωνικὴ προκοπὴ, καίτοι ὄρφανὴ Πολιτείας. Ἀπόδειξις ἀφ' ἑτέρου ἡ Ἐπαναστάσις εἰς τὰ σπλάγγνα τῆς Πολιτείας ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἀντιδράσεως, ὑπὸ τὴν γενικὴν ἐπιδοκιμασίαν.

Αὐταὶ εἶνε αἱ βάσιμοι ἐλπίδες, αἱ δικαιολογεῖσαι τὰ ἄρθρα ταῦτα. Ἄλλὰ καὶ αὕτη εἶνε ἡ παναθλία κατάσταση, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας εἶνε ὀλοτελῶς ἀδύνατος ἡ κοινωνικὴ εὐημερία καὶ ἡ ἐθνικὴ ἡμῶν σταδιοδρομία

πρὸς τὰ ἐμπρός. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὑποτεθῇ κατορθωτῇ ἢ ἐκπλήρωσις καὶ ἐνὸς τῶν σκοπῶν τοῦ Κράτους, τῶν ἐθνικῶν δὲ ἰδανικῶν, ἀνευ Δικαιοσύνης εἰς τὴν προσήκουσαν περιωπὴν. Καὶ δὲν θὰ κατορθώσωμεν ποτε νὰ ἔχωμεν τοιαύτην Δικαιοσύνην, ἐν ὅσῳ δὲν ἐξασφαλίσωμεν τὸ φῶς Ἐπιθεωρήσεως αὐστηρᾶς καὶ ἀδιαλείπτου, καὶ τὴν λειτουργίαν

**Πειθαρχίας** ἐπιβλητικῆς καὶ ἀκάμπτου. Ἡ ἐπιθεώρησις καὶ ἡ πειθαρχία, θίγουσαι, ὡς ἐλέγομεν καὶ ἄλλοτε, καθ' ἡμέραν καὶ ἀμεσώτατα τὴν ὑλικὴν κατάστασιν καὶ τὴν ἠθικὴν θέσιν τῶν προσώπων, ἀενάως ἐξαίρουσαι τὰς ἀρετὰς καὶ καταδηλοῦσαι τὰς κακίας, διατηροῦσιν ἀπαύστως τὸν ζῆλον καὶ τὸν συναγωνισμόν, ἀφ' ὧν ἐκπηδῶσιν οἱ ἔπαινοι καὶ οἱ ψόγοι, ἀφ' ὧν ἀποσύρονται τὰ συντρίμματα τὰ παρεμποδίζοντα τὴν ἀρμονίαν καὶ δύναμιν τοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ σταδίῳ τοῦ δικαίου, ἐν τῇ σταδίῳ τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων.

Ἄνευ ἐπιθεωρήσεως καὶ πειθαρχίας καὶ οἱ καλοὶ ἀνδρὲς γείνωσι κακοὶ ἀπίθανον εἶνε νὰ καταστῶσι καλῆτεροι, ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀποθαρρύνονται οἱ κακοὶ οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ μὴ καταστήσῃ χειρότεροι. Ἄνευ ἐπιθεωρήσεως καὶ πειθαρχίας δὲν εἶνε δυνατόν νὰ νοηθῇ δημοσία ὑπηρεσία—οἰαδήποτε ὑπηρεσία—δυναμένη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀποστολὴν τῆς. Εἶνε αὕτη παρατήρησις στοιχειώδης τῆς πείρας, ἀποτελεῖ ἀξίωμα τῆς ἐπιστήμης τοῦ δημοσίου δικαίου. Δι' ὃ καὶ διαμαρτύρομεθα διὰ χιλιοστὴν φορὰν, διότι οὔτε σκιὰ ἐπιθεωρήσεως καὶ πειθαρχίας παρατηρεῖται ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς Δικαιοσύνης. Δι' ὃ καὶ οἱ πάντες ἀπαιτοῦσι καὶ ἐπιτυγχάνουσι οὐ μόνον ἀσφάλειαν ἀλλὰ καὶ προαγωγὴν. Δι' ὃ καὶ τὰ πάντα ἀποτολμῶνται κατὰ τὰς ἀνακρίσεις καὶ κατὰ τὴν διατύπωσιν βουλευμάτων καὶ ἀποφάσεων ποινικῶν καὶ πολιτικῶν, ἀπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου μέχρι τῶν Εἰρηνοδικεῶν.

Τὸ εἶπομεν ἐπίσης καὶ ἄλλοτε ἢ ἄσκησις τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης εἶνε σπανία, σπανιωτάτη διὰ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ μάλιστα τοὺς δικαστὰς, ἄνδρας πάντως μορφώσεως καὶ εἰς θέσιν μὴ θιγομένην ὑπὸ τῶν ἀποτόμων συγκρούσεων, αἵτινες ὠθοῦσιν εἰς τὰς ἀξιοποίνους πράξεις. Μόνη ἡ πειθαρχία εἶνε ἐκείνη ἣτις ἀπαιτεῖται ἀδιάλειπτος, διὰ τὴν προσοχὴν καὶ ἀκρίβειαν ἐν τῇ ἐκτελέσει καθηκόντων, ὧν ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις χωρὶς νὰ εἶνε ἀξιοποιῶν πράξις εἶνε πολλακίς κοινωνικὴ πληγὴ μείζονος σημασίας καὶ σπουδαιότητος. Εἶνε ἀνάγκη ἄμεσος καὶ ἐπείγουσα καὶ ἴσῃ πρὸς πᾶσαν ἄλλην ἐπιβλητικότητος, ὅπως ἐξευρεθῶσι διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου ἐκεῖνοι, οἵτινες θ' ἀναλάβωσι μετὰ γνώσεως καὶ ἀμεροληψίας καὶ ἐπιβολῆς

καί δραστηριότητος τὸ μέγα ἔργον τῆς ἐπιθεωρήσεως καὶ πειθαρχίας ἐν τῇ λειτουργίᾳ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν δικαστηρίων, ὅπως ἐξευρεθῶσιν εἰσαγγελεῖς Ἐφετῶν δυνάμενοι νὰ ἐκπληρώσωσι τὸ καθήκον τοῦτο, ὡς πολ- λάκις ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων ἔχει εὐρέως ἀναπτυχθῆ. Νὰ συμπληρωθῶσι δὲ καὶ αἱ σχετικαὶ πειθαρχικαὶ διατάξεις.

Ἄλλ' ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς Δικαιοσύνης συμβαίνουν — ἀνθρωπίνως τοῦλάχιστον — ἀδικήματα ἐξ ἀμελείας ἢ καὶ ἐκ προθέσεως ζημιοῦντα ση- μαντικῶς ἢ καὶ καταστρέφοντα τοὺς διαδίκους, χωρὶς νὰ εἶνε δυνατὴ ἡ προσφυγὴ εἰς τὸν Ποινικὸν Νόμον. Καὶ δὲν πρόκειται μόνον περὶ τοῦ ἀδίκου ἀλλ' εἶνε ἀνάγκη ν' ἀνακουφι- σθῆ τὸ κοινὸν αἰσθημα, εἶνε κοινω- νικὴ ἀνάγκη νὰ ἔχη πᾶς πολίτης πεισθῆ ὅτι καὶ ἂν ἀδικηθῆ ὑπὸ τοῦ δικαστοῦ ὁ νόμος τῷ παρέχει ἀσφαλῆ ἱκανοποίησιν. Πῶς εἶνε δυνατὴ ἡ εὐ- κοσμος δημοσία τάξις καὶ ἡ δημιουρ- γία συναισθημάτων νομιμοφροσύνης, κατ' ἄλλον τρόπον; ὅταν ὑπάρξῃ γε- νικὴ πεποίθησις, ὅτι ὁ δὲν ἠδίκησεν ἢ Δικαιοσύνη μένει ὀριστικῶς ἠδίκημέ- νος εἰς τὸν αἰῶνα; Ὅταν ὀριστικῶς ἐνεκρῶθῃ ἡ ἀγωγή κακοδικίας;

Πῶς θὰ κατορθωθῆ ἡ ἐκ νεκρῶν ἀνάστασις τῆς ἀγωγῆς κακοδικίας; Ἐπὶ τούτου θὰ εἰπώμεν τὴν γνώμην ἡμῶν ἐν τῷ ἐπομένῳ ἡμῶν ἄρθρῳ, φέροντες τὸν λόγον περὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς προσήκοντος τρόπου καταρτι- σμοῦ τοῦ Ἀρείου Πάγου.

## ΝΕΟΙ ΝΟΜΟΙ

### ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΝΟΜΟΥ

#### Παραγραφὴ-Ψευδορκία-Ἐμπρησμός

Δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ κείμενον τοῦ νόμου ΓΧΞΓ' (3663) τροποποιούν- τος τὰ ἄρθρα 120, 121, 122, 265, 266, 268, 408 καὶ 411 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου. Δημοσιεύονται δηλαδὴ τὰ ἄρθρα ταῦτα ὡς ἐτροποποιήθησαν ἤδη ὑπὸ τοῦ νέου τούτου νόμου. Καὶ προκειμένου μὲν περὶ τῆς παραγραφῆς, ἢ σπουδαιότερα διατά- ξεις τοῦ νέου νόμου εἶνε διὰ τίλους πάντων θὰ ἐπέχεται ὀριστικὴ καὶ ἀπρόσφορος λόγον διακοπῆς διὰ τὰ πλημμελήματα καὶ πταίσματα. Ἐν τούτοις ὁ χρόνος ὀρίσθη καὶ αὐτὸς ὑπὲρ πᾶν δέον μακρός, καθ' ἡμᾶς, διότι ἀναμφιβόλως ἐλάχιστα εἶνε τὰ πλημμελήματα τὰ δικαιολογούντα πονηρὰ μετὰ μίαν πενταετίαν. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἔχει ἡ διάταξις θὰ ἐκκαθαρίσῃ τὰς Εἰσαγγελίας ἀπὸ ἱκανῶν χιλιάδας δικο- γραφῶν. Προκειμένου περὶ τῆς ψευδορ- κίας ἢ γνώμης ἡμῶν ἦτο διὰ κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν εἶδει νὰ τιμωρῆται μὲ πονηρὴν ἐπαγορευτικὴν, ὀριζομένου ἀπλῶς κα- τωτέρου ὀρίου πονηρῆς ὑψηλοτέρου διὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 265 ἀριθ. 1. Προκειμένου τέλος περὶ τοῦ ἐμπρησμοῦ τὸ ὄρθρον θὰ ἦτο νὰ διαρρυθμισθῆ ἄλλως τὸ ἀδίκημα, τοιοῦτο δὲ νομοσχέδιον εἶχε παρασκευάσει ἄριστος ὁ κ. Τ. Ἡλιό- πουλος, μὴ ληφθὲν ὑπ' ὄψιν ἐλλείψει χρόνον πρὸς μελέτην αὐτοῦ, δι' ὃ ἤλατ- τώθησαν ἄλλως αἱ ποιναὶ καὶ ἔμειναν αἱ περιπτώσεις τοῦ ἀδικήματος κατὰ τὰ ἐ- κάστοτε παραλλάσσοντα στοιχεῖα του ἀ- κριβῶς ὡς εἶχον καὶ πρότερον.

Ὁ νόμος ἔχει ὡς ἐξῆς;

Ἄρθρον 120. — «Αἱ προθεσμί- αι τῆς παραγραφῆς εἶνε: 1) εἰς τὰ κακουρ- γήματα τὰ μόνον κατ' ἐγκλήσιν τοῦ πα- θόντος δικώμενα δύο ἐτῶν, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ κακουργήματα ἐπτά ἐτῶν 2) εἰς τὰ πλημμελήματα τὰ μόνον κατ' ἐγκλήσιν τοῦ παθόντος δικώμενα ἐνὸς ἐτους, εἰς δὲ τὰ λοιπὰ πλημμελήματα τριῶν ἐτῶν 3) εἰς τὰ πταίσματα ἐνὸς ἐτους».

Εἰς τὸ ἄρθρον 121 προστίθεται τε- λευταῖον ἐδάφιον, ἔχον οὕτως.

«Ἐν πάσῃ ὁμῶς περιπτώσει ἢ πρὸς ὀριστικὴν παραγραφὴν προθεσμίαι κατ' οὐδένα λόγον δύναται νὰ ἐπεκταθῆ πέραν τῆς διετίας διὰ τὰ πταίσματα, καὶ

πέραν τῆς ἐξατίας διὰ τὰ πλημμελή- ματα.

Ἡ πᾶσα πρᾶξις ἐξ ἐπαγγέλματος διω- κομένη διὰ τὴν ὁποῖαν ἐξεδόθη βού- λευμα παῦον πρὸς καιρὸν τὴν καταδίω- ξιν, παραγράφεται μετὰ τριετίαν ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ βουλεύματος ἐπὶ πλημμελημάτων καὶ κακουργημάτων, καὶ ἐπὶ πταισμάτων μετὰ παρέλευσιν τριμηνίας.

Ἄρθρον 122. — «Ἐὰν κατὰ τὴν περίπτωσιν τοῦ ἄρθρου 119 ὁ κατηγο- ρούμενος ἐγένετο ἔνοχος νέου τινὸς κα- κουργήματος ἢ πλημμελήματος, ἢ δια- κοπῆ τῆς παραγραφῆς ἐπέχεται ἅμα τῇ τελέσει τῆς νέας πράξεως, ἀλλ' ἐὰν κη- ρυχθῆ ἔνοχος αὐτῆς διὰ τελεσιδικίαν καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως».

Ἄρθρον 265. — «Ὁ κατὰ τὴν ἀνάγκην ἢ ἐνώπιον τοῦ Ποινικοῦ Δι- καστηρίου ὀρκιζόμενος ἐν γνώσει ψευ- δῶς, ἢ ὁμοίως ἀναφερόμενος εἰς τὸν ἤδη δοθέντα ὄρκον του, ὁμολογῶν δὲ ἐν γνώ- σει ἢ βεβαιῶν ψευδὲς τι ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ κατηγορουμένου, τιμωρεῖται ὡς ἔ- νοχος ψευδορκίας: 1) μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἡ ψευδορκία ἐγένετο κατὰ κατηγορουμέ- νου καταδικασθέντος εἰς ἐγκληματικὴν πονηρὴν 2) εἰς πᾶσαν δ' ἄλλην περίπτω- σιν μὲ φυλάκισιν».

Τοῦ ἄρθρου 266 τοῦ Ποινικοῦ Νόμου αἱ λέξεις «εἰς εἰρκτὴν» ἀντικαθί- στανται διὰ τῶν λέξεων «εἰς φυλάκισιν».

Ἄρθρον 268. — «Ἐὰν ὁ ψευ- δορκὸς ἔλαβε χορήματα ἢ ἄλλα δῶρα, κατὰ πάντα τρόπον, ἔστω καὶ ὑποσχέ- σεις, ταῦτα ἀποτελοῦσιν ἐπιβαρυντικὰς περιπτώσεις. Ἐπὶ πᾶσαν δὲ καταδικά- ζεται καὶ εἰς χρηματικὴν πονηρὴν ἰσοδύ- ναμον πρὸς τὰ ὑπ' αὐτοῦ ληφθέντα, ὑποκείμενα αὐτοῦσια εἰς δήμευσιν, ἀπαγ- γελλομένην διὰ τῆς ἀποφάσεως».

Ἄρθρον 408. — «Ὅστις ἐβάλε πῦρ εἰς οἰκήματα, εἰς πεπληρωμένα πλοῖα, εἰς ἀποθήκας ἢ ναυπηγεία, τὰ ὁποῖα κατοικοῦνται ἢ χρησιμεύουσιν εἰς κατοίκισιν ἢ εἰς ἄλλας ἀνθρώπων κα- τασκηνώσεις, ἢ εἰς κτίρια ἢ πράγματα, τὰ ὁποῖα προσεγγίζουσι τοσοῦτον εἰς κατοικίας ἢ κατασκηνώσεις ἀνθρώπων, ὥστε δύναται νὰ μεταδοθῆ τὸ πῦρ εἰς ταῦτα, τιμωρεῖται 1) μὲ φυλάκισιν τοῦ- λάχιτον ἐνὸς ἐτους, ἐὰν δὲν ἐξερράγη τὸ πῦρ 2) μὲ εἰρκτὴν, ἐὰν ἐξερράγη τούτο 3) μὲ πρόσκαιρα δεσμὰ ἐὰν ἐκτὸς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πυρὸς συνέβη ἐν ταῦτῳ καὶ τις τῶν περιπτώσεων τῶν ἀριθμῶν 2 καὶ 3 τοῦ ἐπομένου ἄρθρου 409, 4) μὲ θάνατον ἐὰν ἐκτὸς τῆς ἐκρήξεως τοῦ πυ- ρὸς συνέβη ἐν ταῦτῳ καὶ τις τῶν λοι- πῶν περιπτώσεων τοῦ αὐτοῦ ἄρθρου 409».

Ἄρθρον 411. — «Ὁ ἐμπρησμός ὅστις ἐπράχθη ἰδίως εἰς δάση ἢ εἰς μὴ- πω θερισμένους δημητριακοὺς καρπούς, χωρὶς ὁμῶς νὰ φέρῃ κίνδυνον εἰς ἀν- θρώπων ἢ εἰς ἀνθρώπων κατασκηνώ- σεις, τιμωρεῖται μὲ φυλάκισιν τοῦλάχισ- τον ἐνὸς ἐτους, ἐὰν δὲ τὸ πῦρ ἐξερράγη μὲ εἰρκτὴν».

## ΟΛΙΓΟΝ ΑΛΛΟΠΡΟΣΑΛΛΑ

#### Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης»

Σκέπτομαι, ὅτι ἐξυπηρετοῦνται τὰ συμφέροντα τῆς Δικαιοσύνης ἐὰν δημο- σιεύσῃτε τὸ ἐγκλειστον ἐν ἀντιγράφῳ ἐγγράφου τοῦ Δικαστικοῦ Συμβούλου. Ἐξ ἄλλου ἢ ἐφημερίαι ἡμῶν, καθ' ὃ θε- μιστοπόλος ἰδίᾳ, θὰ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως καὶ τοῦ νομικοῦ ὑπο- μνηματισμοῦ τοῦ εἰρημένου ἐγγράφου καὶ αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τῆς Ἀλυτρώτου, ἀφοῦ ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ ἦμαι τὸ τρα- γικώτερον αὐτοῦ θύμα κατ' ἐπισημοὺς ἐντολάς.

Τὰ τοιαῦτα θύματα, κύριε συντάκτα, μίαν ἔχουσι κατὰ τὴν ὥραν τῶν ἀφε- λειῶν των καὶ τῆς εἰς τὰ κυβερνητικὰ κελεύσματα μὴ ὑποχρεωτικῆς ὑ- ποταγῆς των ἐλπίδα, ὅτι αἱ πύλαι τοῦ Νέου τῆς Θεμίδος ἐν τῇ δῆθεν λελυ- τραμένῃ πατρίδι θὰ ἦναι καὶ αὐτοῖς ἀ- νοικταί, ἀφοῦ δὲν ἀγκυρατοῦσι διὰ τὴν ἄρνησιν πάσης ἄλλης προσοχῆς ἐκ μέ- ρους τῶν ἐπισημῶν καὶ ἀναξίων ἐντο- λέων των.

Ἄν θελήσῃτε, θὰ μεταδώσω ὑμῖν τὰ πραγματικὰ γεγονότα, ὅσα συντελοῦσιν εἰς μείζονα ἐπιποδοῦσιν ἢ μάλλον φρικτικὴν ὡμῶν, θὰ σχολιάσω δὲ καὶ

τινα σημεῖα τοῦ ἐγγράφου, μὴ ὄν ὅλας ξένος πρὸς τὰ νομικά.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἀπριλίου 1910.

#### Γ. Ξ. Καραπαναγιώτης

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΝ  
Ἀριθ. Πρωτ. 10831 Ἐν Ἀθήναις, τῇ 3 Μαρτίου 1910.

#### Πρὸς τὸν κ. Γεώργ. Καραπαναγιώτην

Γνωρίζομεν ὑμῖν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀπὸ 24 Ἰανουαρίου ἐ. ἔ. αἰτήσεώς σας, ὅτι ἐνετελεύθη τῷ ἐν Πάτραις πληρε- ξουσίῳ δικηγόρῳ τοῦ Δημοσίου κ. Χρ. Μαραγκοπούλῳ, ἵνα συμμορφωθῆ πρὸς τὰς προηγουμένας διατάξεις ἡμῶν καὶ ὅσα ἐγγράφα ἐκ τῶν διὰ τῶν περι- ἐπιδείξεως ἐγγράφων ἀγωγῶν ἡμῶν εἰς τὴν κατὰ κληρονομίαν Μ. . . δίκην ζη- τηθέντων κατέχει τὸ Δημόσιον νὰ ἐπι- δείξῃ μόνον αὐτὰ τοῖς δικασταῖς κατ' ἰδίαν καὶ τοῖς διαδίκους, ἀλλὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀντίγραφα αὐτῶν τοῖς διαδίκους, οὐδὲ νὰ προσαγάγῃ αὐτὰ ἢ ἀντίγραφα αὐτῶν εἰς τὸ Δικαστήριον, οὐδὲ νὰ παρουσιάσῃ αὐτὰ κατὰ τὴν συζήτησιν, μὴ ἐπιτροπομέ- νης τῆς προσαγωγῆς εἰς τὸ Δικαστή- ριον ἢ τῆς χορηγήσεως ἀντιγράφων ἐκ λόγων δημοσίου συμφέροντος! Προστίθεμεν δὲ διὰ τὸ ἀσφαλέστερον, ὅτι ἐκ τῶν ζητηθέντων ἐγγράφων παρ' ὡμῶν τινὰ τούτων δὲν εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ Δημοσίου καὶ ἐπομένως περὶ μόνον τῶν ὑπαρχόντων εἰς χεῖράς μας θὰ γείνη κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἢ ἐπίδειξις. Περὶ δὲ τοῦ ὄρκου ἐπιφυλασσόμεθα παντὸς δικαιομάτος μας καὶ παντὸς ἄλ- λου κατὰ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Δημοσίου.

Ὁ Δικαστ. Σύμβουλος  
Ἄρ. Γλαράκης

Σ. Δ. Τὸ πρᾶγμα κάμνει ἐν μέρει τὴν ἐν- τύπωσιν, τηρουμένων πάντοτε τῶν ἀναλογιῶν, τοῦ περιήμου **δημειώματος** ἐν τῇ γνωστῇ δίκῃ Δρέυφους. Ἐνεκα τούτου ὑποθέτομεν ὅτι τὸ ἀνωτέρω ἐπίσημον ἐγγράφον θὰ ἐγγράφῃ εἰς στιγμὰς ὀκνηρίας σκέψεως, διότι μόνον τοι- οῦτο δικαιολόγημα ἀπαλλάσσει τὸν γράψαντα αὐτὸ δικαστικὸν σύμβουλον τῆς μομφῆς ὅτι ἡ ἡγνότης τοῦ στοιχειώδους βροῦ ὑπ' οὗς διε- ζάγεται ἐνώπιον τῶν πολιτικῶν δικαστηρίων ἢ διαδικασίᾳ ἢ ἐν γνώσει συνεβούλευσε τὴν κατάργησιν τούτων καὶ τὴν εἰσαγωγὴν δι' ὀρισμένην ὑπόθεσιν ἰδίου τύπου διαδικασίας. Ἐν ἐκ τῶν δύο δὲ κατ' ἀνάγκην πρέπει τὰ δευτῆ τῆς διότι ἡ ὑποβάλλεται εἰς τὸ δικα- στήριον, δημοσίᾳ πάντοτε συνεδριάσας, πᾶν ἐγγράφον σχετιζόμενον μὲ τὴν συζητούμενην ὑπόθεσιν, ὅποτε, ὑποθέτῃ τοῦλάχιστον, ὅτι τὸ ἐγγράφον τοῦτο, ἀναλόγως πρὸς τὴν χρε- σιμότητά του, ἀναγιγνώσκεται κατὰ τὴν συ- ζήτησιν, ἢ δὲν ὑποβάλλεται. Τὸ νὰ κατατεθῆ ὁμῶς τὸ ἐγγράφον καὶ νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν καθ' ὃν μυστηριώδη τρόπον ὑποδεικνύει ὁ κ. Δικαστικὸς Σύμβουλος, ἐπιδοκίμου εἰς τοὺς δικαστὰς καὶ διαδίκους, μὴ παρουσιαζό- μενον ὁμῶς κατὰ τὴν συζήτησιν, ἀποτελεῖ τρόπον διαδικασίας ἱεροσηματικὸν τὸ ὀλι- γώτερον. Ἡ πρόκειται ἐπομένως περὶ ἐγγρά- φου στενῶς διπλωματικῶν, οὕτως τὸ περιε- χόμενον εἰς οὐδένα εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ γείνη γνωστὸν, ἢ πρόκειται περὶ ἐγγράφου ἄνευ τοιαύτης σημασίας, ὅποτε αἱ ληφθεῖσαι ἐπιφυλάξεις βεβαίως δὲν μαρτυροῦσι σοβαρό- τητα. Κατ' ἀφοπτόρας ὁμῶς τὰς περιστάσεις ταύτας οὐδεμίαν ἐξιλίωσιν ὑπὲρ τοῦ ἄνω ἐγ- γράφου τοῦ κ. Δικαστικοῦ Συμβούλου, παρ' ὅλην τὴν καλὴν ἡμῶν θέλησιν, ἀνευρίσκομεν.

## ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΑ ΑΠΟΦΑΣΕΩΝ

Πρὸ τινων ἡμερῶν δύο Ἀγγλίδες μετέβησαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ Λονδίνου φοροῦσαι τεραστίων διαστάσεων πίλους. Εἷς ἰδιότροπος Ἀγγλος, οὗ ἀπεκλείετο παντελῶς ἡ θέα, καθήμενος ὕψισθεν τῶν δύο κυριῶν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ συγ- κρατήσῃ τὴν ἀγανάκτησιν του, ἀνε- κραύασεν αἰφνιδίως: «Βγάλετε αὐτὰ τὰ κομικὰ πράγματα ἀπὸ τὰ κεφάλια σας». Καὶ ἀμέσως ἐπεῖτα: «Θὰ βγάλετε αὐ- τὰς τὰς ἀηθίας, ναι ἢ ὄχι;» Ἐπειδὴ ὁ- μῶς αἱ κυρίαὶ ἐπέμενον νὰ φέρουν τὰ τεραστία ἐκεῖνα πράγματα τὸ γεγονός: ἀνεφέρθη εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ Θεά- τρου, ὅστις δι' ἱκανῶς ἀποτόμου τρόπου ἠνάγκασε τὰς δύο κυρίας ν' ἀποχωρή- σωσι τοῦ θεάτρου, ἀφοῦ δὲν ἐπέειθοντο ν' ἀποχωρισθῶσι κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραστάσεως τῶν πύλων των. Ἡ ὑπό- θεσις ἐπεῖτα ἤχθη ἐνώπιον τοῦ Πται- σματοδίκου καὶ κατηγορούμενοι ἦσαν ὁ ἰδιότροπος κύριος καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. Μετὰ τὴν ἀποδεικτικὴν διαδικασίαν ὁ Πταισματοδίκης ἐξέδω- κεν ἀθωωτικὴν τὴν ἀπόφασίν του, αἰ- τιολογήσας αὐτὴν ὡς ἐξῆς: «Πᾶ; ἄν- θρωπος, μετακίμων εἰς τὸ θέατρον, με- τακίνει ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκῆπτῳ, ἐφ' ᾧ καὶ

ἡ μνήστρια—διὰ νὰ ἴδῃ τὴν παράστα- σιν. Καὶ εἶνε πολὺ φυσικὸν νὰ ἐνοχλή- ται καὶ νὰ ἐρεθίζηται ἐναντίον παντὸς ἀποκλείοντος εἰς αὐτὸν τὴν θέαν τῆς σκηνῆς καὶ ὅταν τις ἐρεθίζεται εἶνε γνωστὸν ὅτι λέγει καὶ πράγματα, ἄ- τενα δὲν θὰ ἔλεγεν ἐν ὀμαλῇ ψυ- χικῇ καταστάσει εὐρισκόμενος».

«Ἀποτελεῖ στοιχεῖον καλῆς ἀνατρο- φῆς, ὅταν πηγαίη τις εἰς δημόσιον τό- πον, ὅπως εἶνε τὸ θέατρον, νὰ μὴ φέ- ρεται παραλόγως. Εἶνε δὲ βεβαίως παρά- λογον τὸ νὰ θέλω νὰ στερήσω τὸν ὀπι- σθὲν μου καθήμενον τοῦ θεάματος χάριν τοῦ ὁποῦτο μετέβη καὶ ἐγὼ εἰς τὸ θεά- τρον». κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ ὑπόθεσις βέβαια εἶνε ἀναξία λό- γου. Ἄλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο χρῆσι- μεύει κατ' ἐξοχὴν εἰς τὸ νὰ τονίσωμεν τὴν ἰδέαν ἡμῶν, ὅτι ἡ προσήκουσα αἰ- τιολογία τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων ἀποτελεῖ τὸ μέγιστον στοιχεῖον Δικαιο- σύνης προκαλοῦσης τὴν κοινωνικὴν ἐμ- πιστοσύνην καὶ ὑπόληψιν, δημιουργεῖ δὲ τὸ μέγα καὶ εὐεργετικώτατον ἐκεῖνο κοινωνικὸν συναίσθημα, ὅπερ ἄλλως κα- λεῖται συνείδησις κοινῆς εὐταξίας καὶ ἀσφαλείας, ἡ κράτος τοῦ νόμου, ὅπερ καὶ μόνον δημιουργεῖ κοινωνικὴν ἀλλη- λεγγύην, ἠθικὴν τάξιν, ἔρωτα πρὸς τὴν νομιμοφροσύνην, καθολικὴν πρόδοον. Δὲν ἐβαρύνθη ὁ Ἀγγλος δικαστὴς, δικάζων καὶ ἐπὶ τόσον ἀπλῆς ὑποθέσεως καὶ ἄνευ σημασίας, νὰ αἰτιολογήσῃ τὴν ἀ- πόφασίν του καὶ φιλοσοφικῶς γενικώτε- ρον καὶ ψυχολογικῶς ἐιδικώτερον. Ἐν πάσῃ δὲ εὐρύτῃ. Ὁ Ἕλληνας δικαστὴς, ἐπὶ τε ποινικῶν καὶ πολιτικῶν ἀποφά- σεων, εὐτύχημα εἶνε ἂν μόνον εἰς τὸ σύ- νολον τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας ἢ τῶν ἐγγράφων ἀναφερθῆ—**διότι**—τὸ χειρότερον—**κινδυνεύει νὰ ὀνομα- σθῆ σχολαστικὸς ἢ καὶ... ἀνε- σόρροπος!** Δὲν εἶνε δὲ ἀπίθανον τὸ δίκαιον τοιαύτης ὀνομασίας, ἀφοῦ τόσον ἀνίκανο ἔχουσαν καταστῆ πρὸς τοιαῦτα ἐγγειρήματα, ἀφοῦ εἴμεθα ἐντελῶς ἀσυ- νεῖθιστοι. Καὶ ὁμῶς, ἐπαναλέγω, οὐδέ- ποτε θὰ σχηματισθῆ καὶ μάλιστα θὰ παγιωθῆ καὶ παρ' ἡμῖν ἢ ἐπὶ τὴν Δι- καιοσύνην ἀπαραίτητος ἐμπιστοσύνη καὶ πεποίθησις ἐφ' ὅσον δὲν θὰ αἰτιολογῶν- ται προσηκόντως αἱ δικαστικαὶ ἀποφά- σεις, ἀπαγγελλόμεναι εὐκρινῶς καὶ με- γαλοφώνως δημοσίᾳ. Πρέπει νὰ ἐννοή- σωμεν τὰ δικαστήρια ὡς διδασκαλεῖα νομιμοφροσύνης πεφωτισμένης, καὶ συν- ειδητῆς καὶ ἀρεστῆς, τοῦτο δὲ βεβαίως δὲν κατορθοῦται δι' ἐνὸς ξηρὰ-ξηρὰ ἀ- παγγελλομένου διατακτικοῦ, ὅπερ φέ- νεται πολλάκις ἀθαίρετον εἰς τὴν ἀντι- ληψιν τοῦ ἀκροατηρίου. Αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις δὲν εἶνε **θέσφατα**, εὐρί- σκοντα τὴν δικαιολογίαν καὶ ἐπιβολὴν των εἰς τὴν θέαν καταγωγῆν των εἶνε ἔργα ἀνθρώπων καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐπι- δεκτικὰ πρεπούσης κριτικῆς καὶ ν' ἀντέ- χωσιν εἰς αὐτὴν. Ἰδοὺ καὶ ἄλλο μέγα, ὡς νομίζω, ἐπιχειρήμα ὑπὲρ τῆς γνώ- μης σας, ὅτι πρέπει νὰ συνεδριάξουν καθημερινῶς τὰ δικαστήρια, ἵνα δικά- ζωνται κατὰ συνεδριάσιν ὀλίγα ὑποθέ- σεις, ὥστε νὰ ὑπάρχῃ χρόνος ἐπαρκῆς πρὸς ἀνεκτὴν ἀνθρωπίνως δικαστικὴν ἐργασίαν. Δὲν ὑπογράφω, διότι...εἴμεθα ἀσυνείθιστοι.

#### Παρατηρητής

#### Περὶ λήψεως

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτο- δικῶν διὰ τῆς ὅπ' ἀριθ. 113 (1910) ὀριστι- κῆς καὶ ἀμετακλήτου ἀποφάσεως του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 10 Αὐγούστου 1909 ἀγωγὴν τοῦ Γεωργίου Λέκα, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, κατὰ τῆς συζύγου του Ἀναστασίας, τὸ γένος Ἰω- ἀννου Καβαλιώτη ἐκίρρυε διαλελυμένον τὸν μεταξὺ αὐτῶν ὑφιστάμενον γάμον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 16 Ἀπριλίου 1910.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος  
Π. Ν. Πάγκαλος

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος, ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου καὶ λήγει τὸ τελευ- ταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὀρίσθη, εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ κα- ταβληθῆ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4 ἐκάστην.

Αι στήλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντός δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὐρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μετὰ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Τὰ διδάγματα ἅτινα θὰ ἴδωμεν νὰ ἀρυσθῇ ὁ ψυχραίματος παρακολούθησας τὴν συνεδρίαν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου

Ἐν ἀρχῇ Ἀθηνῶν τοῦ ἦν ἡ εὐπρέπεια παρελθόντος Σαββάτου δὲν

θὰ ἦσαν πολλὰ μόνον ἀλλὰ καὶ πικρὰ συγχρόνως. Τὸ ρευστὸν τοῦ θέματος — περὶ Ἐθνοσυνελεύσεως γὰρ καὶ περὶ ἀναθεωρητέων ἄρθρων τοῦ Συντάγματος ὁ λόγος — εἶνε ἀναμφίβολον ὅτι συνετέλεσε τὰ μέγιστα εἰς τὴν Βαβέλ ἐκείνην τῶν ἐνοιῶν καὶ τῶν ποικιλομόρφων προτάσεων αἱ ὁποῖαι ἄνευ οὐδενὸς τελικοῦ σκοποῦ ἀνέβλυζον ἀνά πᾶν δευτερόλεπτον, εἶνε ὅμως ἐπίσης ἀνεπίδεκτον ἀμφισθητήσεως, ὅτι οἱ δικηγόροι, οἱ Ἀθηναῖοι τουλάχιστον, συνερχόμενοι, εἶτε αὐθόρμητοι ὡς ὁμάς εἶτε ἐν ἐπισήμῃ τοῦ Συλλόγου συνελεύσει, κατεδείχθησαν μέχρι καὶ τῆς τελευταίας τοῦ παρελθόντος Σαββάτου συνελεύσεως ἀνίκανοι νὰ περιστελιωσὶ τὴν πρὸς τὸ συζητεῖν ὁρμὴν τῶν μέτρων ἐκείνων τῶν ὁρίων πέραν τῶν ὁποίων οὐ μόνον ἡ συζήτησις ἀποβαίνει ἀδύνατος, ἀλλὰ καὶ προβάλλουν ἀρκετὰ ζωνραὶ εἰκόνας αἱ ὁποῖαι οὐδεμίαν ἔχουσι ὁμοιότητα μετὰ τὴν εὐπρέπειαν. Ἀναγνωρίζομεν ὅτι ἡ λέξις εἶνε τραχίαι, ἀντίστοιχος ὅμως πρὸς τὰ γεγονότα καὶ πρὸς τὸ φαινόμενον ὁμάδος ὀλοκλήρου ἐπιστημόνων ἐχόντων ὡς ἐπάγγελμα τὸ χειρίζεσθαι τὸν λόγον καὶ πεθεῖν διὰ τούτου, οἵτινες, συνερχόμενοι ὅπως διαφωτίσουν ἀλλήλους, λησμονοῦνται μέχρι τοῦ σημείου ὥστε θεωροῦσι φυσικώτατον νὰ ἐντείνωσι τὸν δείκτην τῆς δεξιᾶς καὶ ἀπευθυνόμενοι πρὸς ἐκεῖνον ὃν ἔταξαν διευθυντὴν τῆς συνελεύσεώς των, νὰ ἐκτοξεύουν πρὸς αὐτὸν τὴν φράσιν: — Εἶνε αὐθαιρεσία αὐτό.

Καὶ ἡ συνέλευσις ἐξηκολούθησεν ὡσανεὶ οὐδὲν νὰ εἶχε λάθει χώραν!

Ἴσως ὅμως τὸ φαινόμενον νὰ ἔχη ταύτην τὴν ἐσωτέραν σημασίαν, ὅτι οἱ δικηγόροι, οἱ μέχρι καὶ τῆς σήμερον διατελοῦντες ὑπὸ τὸν κατὰ

Ἐν εἶδει κυριολεξίαν δουλικὸν ὀψιπλοῦτων. Ζυγὸν τῶν κ. κ. Προέδρων καὶ προεδρευόντων τῶν δικαστηρίων, αἱ μὴ δυνάμενοι ν' ἀναπτύξουν ἐνώπιον τῶν δικαστηρίων τοὺς συλλογισμοὺς των ἢ καθ' ὃν τρόπον καὶ καθ' ἣν σειρὰν καὶ καθ' ὃ ποσὸν λέξεων διατάξῃ ὁ διευθύνων τὴν συνεδρίαν, ὅτι ὑπὸ τοιαύτην τυραννίδα ἀνατραπέντες, ἦτο λίαν φυσικόν, ἀποκτήσαντες ἄπαξ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ λέγειν ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Συλλόγου των, νὰ ἐποιοῦντο κατάχρησιν τῆς ἐλευθερίας αὐτῆς μέχρι τοῦ σημείου ὅπου ἀνωτέρω περιγράφομεν. Ἄν οὕτως ἔχη τὸ πρᾶγμα καὶ ἂν αὐτὴ ἢ εἰς τὸ φαινόμενον δυνάμενη νὰ ἀποδοθῇ ἐξήγησις, ἢ εὐχρηστικὴν αἱ ἐν τῷ λέγειν ὀψιπλοῦται συναδέλφωι νὰ κατανοήσουν σὺν τῷ χρόνῳ τὴν ἀληθῆ τῶν νέου αὐτοῦ ἀποκτήματός των ἀξίαν.

Εἶμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως τῶν κενωθειῶν θέσεων εἰσαγγελέων πρωτοδικῶν. Διότι, καθὼς

Ἐπανερχόμεθα φαίνεται, θὰ εὐρεθῶμεν ἡμεῖς εἰς τὴν βέβαια οὐχὶ εὐχάριστον δι' ἡμᾶς θέσιν, νὰ ὁμολογήσωμεν καὶ νὰ μεμφθῶμεν ἡμῶν ἐπὶ εὐπιστίᾳ καὶ ὑπερβολικῇ πρὸς

τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον ἐμπιστοσύνη. Πρέπει ὅμως νὰ ἐνοηθῇ ὅτι ἐν γένει οἱ θεσμοί, θεσμοὶ μάλιστα ὡς ὁ τοῦ Συμβουλίου τούτου, δὲν συνδέονται ἀναποσπάστως πρὸς ὀρισμένα πρόσωπα ὅτι ἐπομένως ὁ θεσμὸς οὐδὲν ἔχει νὰ πάθῃ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι τὰ ὀρισμένα πρόσωπα, αὐτοὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὸ Συμβούλιον, αὐτόχρημα συνώμισαν κατ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς δεόν νὰ κατανοηθῇ καὶ ὑπὸ τῶν ἀποτελούντων τὸ Συμβούλιον καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου ὅτι ἡ νομοθετηθεῖσα ἀποκέντρωσις τῆς Δικαιοσύνης δὲν ἐνομοθετήθη χάριν τῶν δικαστικῶν προσώπων, ἀλλὰ χάριν τῆς Κοινωνίας. Τὸ λεγόμενον ὅτι ἡ Δικαιοσύνη κατέστη κυρία ἐν τῷ οἴκῳ τῆς ὑπὸ τὴν ἐνομίαν μάλιστα ὅτι οἱ δικασταὶ κατέστησαν κύριοι ἐκ αὐτῶν, ἐὰν δὲν εἶνε παντελῶς ἀκατάληπτον κατὰ πᾶσαν ἀρχὴν τοῦ δημοσίου δικαίου καὶ τοῦ κοινωνικοῦ δηλαδὴ συμφέροντος, θὰ ἀπετέλει προδήλον πολιτικὴν ἐξάρθρωσιν καὶ θὰ ἐσήμαινεν ἀπειλὴν κατὰ τῆς Κοινωνίας ἐκ τοῦ στενοῦ συνασπισμοῦ ἐκείνων, οἵτινες χειρίζονται τὰ μέγιστα τῶν συμφερόντων αὐτῆς, ἐκείνων, οἵτινες εἶνε οἱ ὑπὸ τῶν αὐστηροτέρων ὅρων ἐντολοδόχοι τῆς. Εἶνε δὲ ἀδύνατον νὰ ἐπιδοκιμάσῃ πᾶς πονῶν τὸν τόπον ἄνθρωπος, ὅπως ἀνατεθῇ τόσον δυσχερὴς λειτουργία, οἷα ἡ Εἰσαγγελικὴ, εἰς τοὺς παρέχοντας τεκμηρία, ἐνῶ ὑπάρχουσι οἱ προβάλλοντες ἀπτάς ἀποδείξεις. Τὸ ὑπουργεῖον ἀγαλιώτου καὶ ἀκολάστου συναλλαγῆς ἴδωμεν καὶ ἐπετρέπετο νὰ στραφῇ πρὸς τοὺς πρωτοδικᾶς, ἵνα ἐξέλθῃ τοῦ ἀδιεξόδου, ὅπου ἐδημιούργουν οἱ κατὰ ἑκατοντάδα προστατεύομενοι τῆς Συναλλαγῆς. Ἄλλ' ἐὰν τεθῇ ὡς βᾶσις ὅτι καὶ τὸ Ἀνώτατον Δικαστικὸν Συμβούλιον εὐρίσκειται καὶ θὰ εὐρίσκειται εἰς ὅμοια καὶ χειρότερα ἀδιεξόδα, τότε τίνα λόγον εἶχεν ἡ σύστασις του; Νὰ δημιουργήσῃ στενώτερον καὶ ἐπομένως χειρότερον νεωποτισμόν, βαθυμῶν δὲ Δικαστικὴν Ὀλιγαρχίαν;

Εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν, πού νομίζετε; ἐν Γερμανίᾳ, ὠργανώθη σύλλογος μετὰ προορισμὸν νὰ κηρύξῃ φανερὰ τὸν πόλεμον κατὰ τῆς

Καὶ κόροκορος μονομαχίας, ὑπὸ τῶν δὲ φρονεῖτε; ὑπὸ τῶν

Γερμανῶν φοιτητῶν, ἐκείνων δηλαδὴ οἵτινες ὑποχρεωτικῶς μέχρι ἐσχάτων ἔπρεπε κατὰ τὸν φοιτητικὸν τῶν βίον νὰ κατῆρχοντο ἐξάκις τουλάχιστον εἰς τὸ λεγόμενον πεδῖον τῆς τιμῆς, εἰς τοιαύτην ἐποχὴν ἵππῶται τινές, περιερχόμενοι μετὰ τὸ πιστόλιον ἀνὰ χεῖρας τὴν ἀπὸ τοῦ Τσαγγεζὶ μέχρι τοῦ Ταινάρου λωρίδα τῆς γῆς, φονεύον ἐνίοτε ἀλλήλους, ἐνῶ ἄλλοι ὁμάς ἵπποτῶν μετὰ τὰ ὀμμακτοῦλάκια τοῦ νομοθέτου καὶ μετὰ τὸ σκυθρωπὸν βλέμμα τοῦ δικαστοῦ ἀποφάνονται ὅτι τὸ φονεῦν κατ' ὀρισμένους τρόπους καὶ μετ' ὀρισμένους διατυπώσεις τὸν ἄλλον οὔτε εἶνε οὔτε πρέπει νὰ χαρακτηρισθῇ καὶ νομοθετικῶς φόνος.

Οἱ δικαστικοὶ κύκλοι εὐρίσκονται εἰς ποῖαν τινα κίνησιν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας, μετὰ δυσφορίας δὲ καὶ ἀρκετῆς

Ἐκχώρησις κρίνουν ὑποχωρησεῖς διαφόρους, τρεῖς μέχρι τῆς

σήμερον, εἰς ἃς προέβη κατ' αὐτοὺς ὑπὲρ τοῦ κέντρου τὸ Ἀνώτατον δικαστικὸν Συμβούλιον. Τὴν πρώτην τούτων ἀποτελεῖ ἡ πραγματοποιηθεῖσα ἤδη ἀπόφασις, καθ' ἣν τὸν προαγόμενον δικαστὴν τοποθετεῖ οὐχὶ τὸ Ἀνώτατον συμβούλιον, ἀλλ' ὁ Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης. Τὴν δευτέραν, ὅτι οὐδενὸς ζητήματος σχετιζομένου μετὰ τὸ προσωπικὸν τῆς δικαιοσύνης δύναται νὰ ἐπιληφθῇ τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον καὶ οὐδεμίαν ἐπ' αὐτοῦ δικαιοῦται νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασιν ἂν δὲν ὑποβλήθῃ εἰς αὐτὸ εἰδικὸν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης ἐρώτημα. Τὴν τρίτην, ἣτις ἀνεφάνη διὰ τῆς ἀποσπάσεως τοῦ Ἀρεοπαγίτου κ.

Ἰωάν. Τσατσοῦ καὶ τῆς προαγωγῆς (ἢ) αὐτοῦ εἰς Πρόεδρον Ἐφετών, ὅτι ἐξαρχηγεῖται ὡς προαγωγὴ ἢ ἀπόσπασις τῶν Ἀρεοπαγίτων διὰ τὴν θέσιν τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφετῶν καὶ κατὰ συνέπειαν ὡς ὑποχρέωσις τοῦ οὕτω προαγομένου, οὕτως ὥστε ὁ Ἀρεοπαγίτης καθίσταται διὰ τῆς μεθόδου ταύτης μεταθετός.

Καὶ αἱ τρεῖς αὗται περιπτώσεις εἶνε μὲν γενικώτερον ἐνδιαφέροντος, ἀμεσώτερον ὅμως θίγουν τοὺς δικαστάς, τούτου δι' ἕνεκα θὰ εἶχῃ τις τὸ δικαίωμα νὰ προεκάλεῖ τούτους, εἰς γενικώτερον συζήτησιν ἢ κυριώτερον εἰς δημοσιώτεραν συζήτησιν, ἢ ὅποια ἔχει καὶ τοῦτο τὸ ἀξιωματικώτερον καὶ ἀνδρικώτερον, ὅτι θέτει κατὰ μέρος τὰ γνωστὰ μικροσχόλια τῶν γνωστοτέρων ἐπιτραπεζίων κύκλων.

### Ἡ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

#### Αἱ ἐξενεχθεῖσαι γνώμαι

Ἐγγραφα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 160 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης»: «Ἀρίστη Κυβέρνησις ἐνὸς Λαοῦ εἶνε ἐκείνη, ἣτις ἐκπροσωπεῖ τὰς ἰδέας καὶ τὰ συναισθήματα αὐτοῦ, ἐπομένως τὸ μέγιστον πολιτικὸν ἀγαθὸν Λαοῦ τινος εἶνε τὸ νὰ ἔχη Κυβέρνησιν ἐκείνην, ἣν δύναται καὶ θέλει νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν. Ἡ διανοητικὴ δύναμις καὶ ἡ ἠθικὴ κατάστασις ἐνὸς Λαοῦ εἶνε ἐκείνη, αἵτινες εἶνε, καὶ αὐτὰς πρέπει νὰ ἐκπροσωπῇ ἡ Κυβέρνησις του, ἵνα δυνήθῃ ἄνευ διαταράξεως καὶ προσηκόντως νὰ διευθύνῃ ἐπὶ τὰ πρόσω τὴν σταδιοδρομίαν αὐτοῦ, χωροῦσαν ἐπὶ τὰ πρόσω ἐκ τῆς φύσεως τοῦ ἀνθρώπου προοδευτικῆς τάσεως». Ἐλεγον δέ, ὅτι «ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ὡς ἀρίστα ἔχουσι αἱ διατάξεις τῶν ἄρθρων 21 καὶ 66 τοῦ ἡμετέρου Συντάγματος τοῦ 1864, καθ' ἃς ἀπασαὶ αἱ ἐξουσίαι πηγάζουσιν ἐκ τοῦ ἔθνους καὶ ὑπὸ τὸ κοινοβουλευτικὸν σύστημα πηγάζουσιν ἐκ τῆς ἀμέσου καὶ καθολικῆς ψηφοφορίας». Καὶ ὑπεστήριξα, ὅτι αἱ ἀρχαὶ καὶ αἱ διατάξεις αὗται δὲν εὐρίσκουσιν ἐφαρμογὴν παρ' ἡμῖν, διότι παρ' ἡμῖν ἀπὸ αἰῶνων κρατεῖ ἀκαταγωνίστως Τάξις Ὀλιγαρχικὴ, ἣτις, ἐπὶ τοῦ τελευταίου Πολιτεύματος, διὰ τοῦ συστήματος τῶν δημοτικῶν φατριῶν καὶ τῶν συνδυασμῶν τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν καθάρθωσαν, ὥστε ἡ ψηφοφορία νὰ γείνη ἔμμεσος καὶ οὐχὶ ἀμεσος, αἱ δὲ ἐξουσίαι νὰ μὴ πηγάζωσιν ἐκ τοῦ ἔθνους, ἀλλ' ἐκ τῶν βλέψεων καὶ συμφερόντων μικροφατριῶν.

Τὸ κράτος τῆς Ὀλιγαρχικῆς Τάξεως δὲν ἀποτελεῖ ἐπιχείρημα μονομερές, διότι καθ' ἡμᾶς ἀποτελεῖ τὴν ψυχὴν οὕτως εἶπεν τοῦ πολιτικοῦ ἡμῶν βίου, τὴν μόνην διευθύνουσαν δύναμιν. Οἱ Κυβερνήται τοῦ ἔθνους δὲν προέρχονται ἐξ ὅλου τοῦ Λαοῦ, ἀποτελοῦμενοι ἐκ 500,000 περίπου οἰκογενειῶν, ἀλλ' ἐκ 500 τῶν πολὺ οἰκογενειῶν, αἵτινες ἔχουν δημιουργήσει δι' ἑαυτὰς ἀποκλειστικὰς ἰδέας ὑπεροχῆς καὶ συμφέροντα πρὸς ἐπικράτησιν — αἵτινα καλοῦσι πολιτικὰς τῶν ἀνάγκας, δι' ἃς δῆθεν καὶ δυσανασχετοῦσι — συμφέροντα συγκρουόμενα πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἐκ 1000 Ἑλλήνων πολιτῶν οἱ 999 εἶνε ἀποκλεισμένοι τῆς πολιτικῆς τοῦτο σημαίνει, ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν αὐτοδιοικεῖται! τοῦτο ἀποδεικνύει δὴν τὴν μωρίαν τοῦ λεγομένου, ὅτι δημοκρατούμεθα. Θὰ μᾶς ἀντιταχθῇ ἴσως ὅτι ἱκανοὶ τὸν ἀριθμὸν ἐκ τοῦ Λαοῦ ἐγένοντο βουλευταί. Εἰς τοῦτο ἔχω ἀπαντήσῃ, ὅτι ἡ αὐτὴ ἐξακολουθοῦσα ἱστορία ὁμοίως ἐξακολουθεῖ περιωρισμένης ἐκ δημοκόπων καὶ νεοπλοῦτων δημιουργοῦσα νέους Ὀλιγαρχικούς. Ἀλλὰ προσθέτω: διατὶ ὁ ἐκ τοῦ Λαοῦ δέον νὰ ἦ ὑπερεξοχότης, ὁ δὲ ἐξ ὀρισμένης οἰκογενείας καταγόμενος ἀρκεῖται εἰς τοῦτο μόνον, διανοητικῶς καὶ ἠθικῶς τυχὼν ἀνάπτης καὶ διεστραμμένος, διατὶ ὁ πρῶτος πρέπει καὶ νὰ ἀγωνισθῇ ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐξαντλούμενος εἰς δυνάμεις σωματικὰς, διανοητικὰς, ἠθικὰς ἔτι, περιουσιακάς, διατὶ δὲ ὁ δεύτερος ἀρκεῖ νὰ θεωρῆται υἱὸς τοῦ πατρὸς του;

Κατὰ τοιαύτης καταστάσεως, ἐλεγον, ἠγέρθη ἡ Ἐπανάστασις. Καὶ προσέθετον: «Ἐμᾶινετο καὶ μαίνεται ὁ Λαὸς κατὰ τοῦ ἀπαίσιου Ὀλιγαρχικοῦ συστήματος. Καὶ διὰ τοῦτο ἠλόγησε τὴν Ἐπανάστασιν καὶ πανδήμως ἐνεθάρρυνε καὶ ὑπεστήρι-

ξεν αὐτήν». Ἀλλὰ «ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 15 Αὐγούστου καυχᾶται, ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ὀλιγαρχικὴν Τάξιν», τοῦτο δὲ εἶνε γεγονός, οὐ ἔλαβον ἀμεσον γνῶσιν. Ἰσχυρίζομαι δέ, ὅτι καὶ ὁ κ. Βενιζέλος δὲν ἔσχε βαθεῖαν καὶ ἀκριβῆ ἀντίληψιν τῆς Ἐπανάστασεως.

Οἶονεὶ ἀπαντῶν ὁ κ. Γιωτόπουλος εἰς τὰς γνώμας μου ἐκείνας ἔγραψεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 164 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης», ὅτι παρ' ἡμῖν δὲν δύναται νὰ γεννηθῇ ἢ δὲν δύναται νὰ δράσῃ ἐπιτυχῶς εἰς ὑπεροχῶς, ἢ καὶ μεγαλοφυῆς ἀνὴρ, ὅτι ἐπομένως δὲν εἶνε ὑπαίτιος τῆς ἀποτυχίας τῆς Ἐπανάστασεως οἱ κ. κ. Ζορμπᾶς καὶ Βενιζέλος. Εἰς τὴν γνώμην ταύτην πλειοδοτῶν ὁ κ. Μοσχολάκης, ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 165 φύλλῳ τῆς «Δικαιοσύνης», ὑπεστήριξεν ἐπὶ πλέον ὅτι ὁ Λαὸς εἶνε ὁ δημιουργὸς τῆς κακοδαιμονίας του.

Ἀνταπήντησα εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 167 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης». Καὶ προκειμένου μὲν περὶ τοῦ ζητήματος μᾶς Μεγαλοφυῆς ἔστρεψα νὰ τὸ θεωρήσω καὶ ὡς «ζήτημα μεταφυσικόν», ἐπεκαλέσθη δὲ τὸν Worms ἄπλως ὅπως ἀποδείξω ὅτι ἐν τῇ ἐπιστήμῃ δὲν ὑπάρχει ὁμοφροσύνη. Ἰδέαν γνώμην δὲν ἐξεδήλωσα. Ἄν ἐθεώρουν ἀναγκαῖον, ἐπιβαλλόμενόν μοι μάλλον διὰ τὴν καλὴν πίστιν καὶ τὴν ἀριότητα τῆς συζήτησεως, νὰ εἶπω τὴν ἰδίαν μου γνώμην, ἤθελον παραπέμψῃ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 76 τῆς 22 Δεκεμβρίου 1907 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης», ὅπου ἀναπτύσσω ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ ὑπέροχοι ἄνδρες εἶνε δύο εἰδῶν, πολιτικοὶ καὶ φιλόσοφοι, καὶ οἱ μὲν πρῶτοι εἶνε ἄνδρες τῆς ἐποχῆς των, οἱ δὲ δεύτεροι ἀνήκουσι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα καὶ παρασκευάζουσι τὸ μέλλον. Προκειμένου τέλος περὶ τῆς εὐθύνης τοῦ Λαοῦ ἔλεγον ὅτι ὁ Λαὸς δὲν δύναται νὰ ἐκλέξῃ ἐκεῖνους, οὓς θέλει, διότι καὶ δελεάζεται καὶ ἀπατάται καὶ βιάζεται.

Ἄλλὰ καὶ αὐθις ἀπηντήθη ὅτι «ἡ πολιτικὴ ἡμῶν κακοδαιμονία ἀρχὴν καὶ πηγὴν ἔχει τὸ ἀπαιδαγωγῆτον τοῦ λαοῦ». (Τὸν ἔρον «πολιτικὴ ἐπιστήμη» εἶχομεν ἐπικρίνη ὡς ἀδόκιμον παρ' ἡμῖν ἄπλως, κυρίως εἶπομεν ὅτι δὲν εἶνε ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη ἢ διερευνώσα θέματα ὡς ἡ γέννησις καὶ δράσις μιᾶς Μεγαλοφυῆς. Τὸν ἔρον «πολιτικὴ κακοδαιμονία» θεωροῦμεν ἀκατανόητον ἐντελῶς. Τὴν ἐνομίαν δὲ τῆς «κοινωνίας» ἀπὸ τὴν τῆς ἐπολιτείας διακρίνουσι πᾶσαι αἱ γλώσσαι τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν, ἐν τῇ Γαλλικῇ π. χ. λέγουσι «société» καὶ «Etat». Ἡ πολιτικὴ ἀποτυχία ὀφείλεται εἰς τὸν Λαόν! Ἀλλὰ δὲν λέγουσιν ἡμῖν, πῶς κατορθοῦ ὁ αὐτὸς Λαὸς νὰ προκόψῃ κοινωνικῶς εἰς βαθμὸν ἀξιοθαύμαστον, ἰδίως ὅπου δὲν ἔχει τὸ ἀποτρόπαιον Κράτος ὡς ἀπαίσιον ὀδῶφραγμα τῆς προόδου του; Τί ἄλλο δύναται νὰ σημαίη τὸ ἐν ἀληθείᾳ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Γιωτοπούλου ὅτι ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ διεκρίθησαν ἐξόχως πολλοὶ Ἕλληνες, ἢ ὅτι ὁ Λαὸς οὕτως ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα καὶ τὰς ἀρετὰς νὰ προχωρήσῃ ἀξιοζηλεύτως εἰς τὴν ἱστορίαν του; Ἄλλ' ἐν τῇ πολιτικῇ δὲν δρᾷ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος, ὅλος ὁ Λαὸς, δρᾷ ἀποκλειστικῶς μία Τάξις, ἣτις διὰ νὰ συγκρατήσῃ τὸ κράτος τῆς καταστωτεύει καὶ διαφθείρει τὰ πάντα καὶ τοὺς πάντας. Κατὰ τῆς τάξεως ταύτης ἀγωνίζεται ὁ Λαὸς καθ' ἡμέραν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον. Κατὰ τῆς τάξεως ταύτης ἠγέρθη ἡ Ἐπανάστασις.

Ἡ νίκη δὲ τοῦ Λαοῦ θὰ σημειωθῇ ὀριστικῶς μόνον ὅταν ἐξαφανισθῶσιν αἱ δημοτικαὶ φατρίαι καὶ ὅταν ἐκλείψῃ τὸ ἀνῆθικον σύστημα τῶν συνδυασμῶν τῶν ὑποψηφίων βουλευτῶν. Τὴν νίκην ταύτην, φρονῶ, ἴδωμεν νὰ νικήσῃ ἡ Ἐπανάστασις, ἐὰν εἶχεν ἄλλον ἀρχηγόν, ὅστις νὰ τολμᾷ περισσώτερον καὶ νὰ μὴ ἔχη ἰδέας καὶ συναισθήματα Ὀλιγαρχικά, διότι, ἐπαναλαμβάνων, ὁ Λαὸς ἐπαυφήμησε τὴν Ἐπανάστασιν, ἣτις εὐανῆθελε κατεδείχθη ἀκαταμάχητος. Ἄλλ' ἄλλως ἠθέλησεν ἡ Τύχη, μία ἀπλή συμπτωσις νὰ τεθῇ ὁ Α καὶ οὐχὶ εἰς Β Ἀρχηγὸς τῆς Ἐπανάστασεως. Δὲν πιστεύω δέ, ὅτι ἡ ἀρνήθη τις τὴν ἐπήρειαν τῆς συμπτώσεως ἐν τῇ ἱστορίᾳ. Ἦτο δὲ ἡ Ἐπανάστασις στρατιωτικὴ, πειθαρχοῦσα κατὰ τὸ μέγιστον μέρος «στρατιωτικῶς» εἰς τὸν Ἀρχηγόν τῆς. Τοῦτο ἔχων ὑπ' ὄψιν, ἐξ ἀμέσου ἐπίσης γνώσεως, μετεχειρίσθη τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Παρμενίονος, ὃ δὲν δέχεται ὁ κ. Γιωτόπουλος. Τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ, ὃ

ἐπικαλείται ὁ κ. Γιωτόπουλος εἰς τὸ 169 φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης», δὲν πείθει περὶ τοῦ ἐναντίου, διότι πρῶτον μὲν «ἡ βασιλεία του οὐκ ἦν ἐκ τοῦ Κόσμου τούτου», δεύτερον δὲ δὲν ἦτο πολιτικὸς ἀνὴρ. Ἐπίσης δὲν πείθει τὸ παράδειγμα τοῦ Γκάμπελ, πρῶτον μὲν διότι δὲν ἀπεδείχθη ἀλλαγῶς οὗτος μέγας ὀργανωτὴς, ὥστε νὰ μὴ ἀποδοθῆ εἰς αὐτὸν προσωπικῶς ἡ ἀποτυχία, δεῦτερον δὲ διότι ὁ Ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Τουρκίας ἀνήγγειλεν ἔλλειμμα τοῦ Τουρικοῦ προϋπολογισμοῦ 7 ἑκατομμυρίων λιρῶν, τρίτον δὲ καὶ σπουδαιότατον διότι, ἐὰν ὄντως οἱ Τούρκοι εἶνε ἀνεπίδεκτοι ναυτικῆς μορφώσεως, ὁ Ἑλληνικὸς Λαὸς μέμφεται τῆς Ἐπαναστάσεως ἀκριβῶς διότι ὑπῆρξεν ἀτολμος καὶ ἀλλοπρόσαλλος.

Τὸ εἶπομεν καὶ τὸ ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι «βεβαίως τὸ ἄριστον πάντων εἶνε νὰ μορφωθῶμεν καὶ ἠθικοποιηθῶμεν πάντες». Ἄλλ' ἀκριβῶς εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τούτου ἀποτελεῖ μέγα ἐμπόδιον μία Τάξις, ἣτις κατὰ κληρονομίαν ἀποτελεῖ τὴν Πολιτείαν καὶ ἔχει προνομιακὴν θέσιν εἰς τὸ εὐεργετεῖν καὶ πλῆσσειν, εἰς τὸ ἀρπάξειν καὶ παντοιοτρόπως ἐγκληματεῖν ἀνευθύνως, εἰς τὸ διατηρεῖν φαρτρία ὀργανωμένας καὶ συνδυάζεσθαι ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν, εἰς τὸ πείθειν τέλος ὅτι παρ' αὐτοῖς πᾶσα δύναμις καὶ ὅλα τὰ μέσα, ὅφ' ὧν εὐεργετοῦνται οἱ κύπτοντες καὶ ἐξουτοῦνται οἱ ὑφ' οὐντες τὴν κεφαλὴν, ἀφοῦ καὶ εἰς πᾶσαν δημοσίαν λειτουργίαν ἔχουν τοποθετηθεὶς τοὺς ἀνθρώπους τῶν. Καὶ ὅμως ἐὰν μόνον ὁ συνδυασμὸς αὐτῶν κατὰ τὰς ἐκλογὰς παρημποδίζετο, ἡ πανωλεθρία τῶν θά ἦτο ἐξησφαλισμένη. Ἰδοὺ διατὶ πρέπει νὰ μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὸ Κοινοβουλευτικὸν σύστημα—ἰδοὺ διατὶ οὕτε δυνάμεθα οὕτε πρέπει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν 1<sup>η</sup> Σεπτεμβρίου 1843, ὅτε ἄλλος ἦτο ὁ Λαὸς, ὅτε μᾶλλον δὲν ἦτο Λαὸς, ἀλλὰ πλῆθος δούλων. Ἰδοὺ διατὶ ἐθεώρησα καὶ θεωρῶ **γεγονός**, ὅτι ὁ Λαὸς δὲν εἶνε ἀξίος τῆς τύχης του, ὅτι ἠτύχησεν ἐν τῇ Ἐπαναστάσει, ἀλλὰ θὰ εἶχε λόγον νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι καὶ διὰ τῆς εἰρηνικῆς ἐπαναστάσεως—τῆς βαθμηδὸν δηλαδὴ ἐξελιξέως—βαθμηδὸν θὰ ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν νίκην βραδύτερον. Καὶ ἐκφράζομαι οὕτω, διότι φοβοῦμαι, ὅτι ἡ Ὀλιγαρχικὴ Τάξις θὰ ἐξωθήσῃ τὰ πράγματα μέχρι νέας βιαιῆς Ἐπαναστάσεως, ἣτις, κατὰ τὴν γνῶμην μου, θὰ ἐξαρθρώσῃ ἀνεπανορθώτως τὸν ἄθλιον ἄλλως πολιτικὸν ἡμῶν ὀργανισμόν, εἰς ἐποχὴν τῆς ἱστορίας ἡμῶν, καθ' ἣν ἔχομεν ἰδιαζόντως ἀνάγκην νὰ οἰκονομήσωμεν καὶ συγκεντρώσωμεν δυνάμεις ὑλικὰς καὶ ἠθικὰς μέχρι τοῦ δυσαναλόγου. Διότι φοβοῦμαι, ὅτι ἡ μὴ καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς Ἐπαναστάσεως Τάξις αὕτη θὰ ἐπανέλθῃ βουλιμῶσα, λυσσῶσα καὶ μαινομένη διὰ τὴν ταπεινώσιν εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ τὸ κράτος.

Ὁ Λαὸς εἶνε ἐκείνους, ὅστις εἶνε. Θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε καὶ καλύτερος καὶ χειρότερος. Ὅτι προάγεται εἶνε ἀναμφισβήτητον. Ἄλλ' οἷός ἐστιν ἂν ἡ δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη νὰ δίδῃ εἰς ἑαυτὸν τὴν Κυβέρνησιν ἐκείνην, ἣν δύναται καὶ θέλει νὰ δώσῃ. Διότι ἔχει ἀποκλεισθῆ τὸ Στάδιον τῆς **ἐλευθερίας καὶ ἀπὸ τοῦ ἔθους** ἐκλογῆς. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, διὰ νὰ μὴ ἀοριστολογῶμεν εἰς γενικότητα, διὰ νὰ ἔχωμεν καθωρισμένον καὶ συγκεκριμένον τὸν σκοπὸν τῶν ἀγῶνων μας.

Εὐδερτῆτος Κουζουμπάκης

**ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ"**

**Ἡ Προεδρικὴ ἐξουσία.**

ὑποβάλλω ὑπὸ τὴν κρίσιν ὑμῶν καὶ τῶν συναδέλφων ζήτημα, ὑψίστης, κατὰ τὴν κρίσιν μου, σημασίας, ὡς ἀναίρου τὴν ἐννοίαν τοῦ δικαίου καὶ τὴν ἐπὶ τὴν Δικαιοσύνην πεποίθησιν, γεννῶν δὲ καὶ ὑποδαυλίζον παρὰ τῷ λαῷ τὴν ὑπόνοιαν τοῦ οὐχὶ ἀνεπηρέαστου τῆς Δικαιοσύνης.

Τὸ ἄρθρον 634 τῆς Πολ. Δικονομίας εὐρυτάτην τῷ Προέδρῳ τῶν Πρωτοδικῶν παρέσχε δικαιοδοσίαν, ἣν ἀνευ ἀνάγκης ἐπιπέσει καὶ ὁ νεοστὶ ψηφισθεὶς περὶ ἐκτελέσεως νόμος. Βεβαίως ὁ νομοθέτης ὑπέλαθεν ὅτι οἱ κ. κ. Πρόεδροι θὰ ποιῶνται λελογισμένην καὶ δικαίαν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας αὐτῶν ταύτης. Ἄλλ' ἐρωτῶ τοὺς περὶ τὰ δικαστήρια ἀσχολουμένους, καὶ ὑποθέσεις αὐ-

ται τοῦ νομοθέτου δὲν διεψεύσθησαν πολλαίς, καὶ πολλαίς δὲν ἐδόθη ἀφορμὴ νὰ πιστευθῆ ὅτι τινὲς τῶν κ. κ. Προέδρων καὶ Προεδρευόντων δὲν ἦσαν ἄξιοι τοσαύτης ἐξουσίας, ἣν ὅλος κατὰ Πασαλίδικον τρόπον καὶ αὐθαίρετον ἐχειρίσθησαν; Ἄν ὄχι, ἔγω τρεῖς τοιαύτας περιπτώσεις, ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου λαβούσας χώραν εἰς μόνον τὸ Πρωτοδικεῖον Κορίνθου, καὶ ἀφήμι τὰς εἰς τὰ ἄλλα δικαστήρια συμβάσας εἰς τὴν κωλύσιν τῶν παρ' αὐτοῖς συναδέλφων νὰ σᾶς παρουσιάσωσι. Καὶ :

1) Ὁ Θ. Δ. χωρικός γέρον, λίαν εὐκατάστατος, ἐδικαιοῦτο δυνάμει ἐπισήμων δανειστικῶν συμβολαίων νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ συγχωρίου του Χ. Κ. περὶ τὰς πεντακισχιλίας δραχμὰς. Προκειμένου νὰ προβῆ ὁὗτος εἰς ἐκτέλεσιν διὰ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀπαιτήσεώς του, ὁ ὀφειλέτης ὑποβάλλει εἰς τὸν Προεδρεύοντα αἴτησιν ἀδείας συντηρητικῆς κατασέσεως κατὰ τοῦ πιστωτοῦ του, ἐπὶ τῷ ἀνακληθεὶ λόγῳ ὅτι κατὰ τὰ ἔτη 1906 καὶ 1907 τῷ ἐπώλησεν ἐπὶ πιστώσει 7300 ὀκάδας ρητινῆς ἀξίας δραχ. 3500 καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς βεβαιώσεως, καὶ χωρὶς νὰ συντρέξῃ οὐδεμίαν περίπτωσιν ἐκ τῶν ἐν ἄρθρῳ 1034 Πολ. Δικονομίας, παρεσχέθη αὐτῷ ἡ ὑπ' ἀριθ. 87 (1909) Προεδρικὴ ἀδεία, δι' ἣς ὁ ὀφειλέτης κατέσγεν εἰς χεῖράς του τὴν κατ' αὐτοῦ ἀπαίτησιν τοῦ πιστωτοῦ. Καὶ ἤδη ὁ ἀτυχὴς πιστωτὴς ἀναμένει, ἐν τῷ πελάγει τῆς στρεψοδικίας, τὸ πέρας τῆς περὶ κύρους τῆς κατασέσεως δίκης, ἵνα ἐπιζητήσῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἀπαιτήσεώς του.

2) Ὁ Δ. Π. ἔμπορος συνηλλάγη, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1907, μετὰ τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ Δημοτ. Φόρου τῶν ὠνίων καὶ ἐμπορευμάτων καὶ ἐπλήρωσεν αὐτοῖς κατ' ἀποκοπὴν δραχ. 420 διὰ τὸν φόρον ὅσων ἐμπορευμάτων ἠθέλην εἰσαγάγῃ οὗτος εἰς τὸ κατάστημά του καθ' ὅλον τὸ ἔτος 1909. Μετὰ ὀκτὼ ἀπὸ τούτου μῆνας, οἱ ἐνοικιασταὶ ἐκχωροῦσιν αὐτῷ τὰς μὴ ὑφισταμένας πλέον κατὰ τοῦ ἐμπορίου τούτου ἐκ τοῦ εἰρημένου φόρου ἀπαιτήσεως τῶν ἐπὶ τὸν Σ. Σ. ἀντὶ δραχ. 420. Οὗτος ζητεῖ καὶ ἐπιτυγχάνει παρὰ τοῦ Προεδρεύοντος Γ. Τσιγαλᾶ ἀδειαν συντηρητικῆς κατασέσεως κατὰ τοῦ εἰρημένου ἐμπορίου διὰ ποσὸν δραχ. 2900 ἐκπροσωπουσῶν φόρον εἰσαχθέντων ἐμπορευμάτων 75 καὶ πλέον χιλιάδων δραχμῶν, ἀνευ τινὸς βεβαιώσεως καὶ ἀνευ ἀνάγκης. Ἡδη ἐπιβλήθεισος τῆς κατασέσεως πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἐπὶ τῶν ἐν τῷ καταστημάτῳ τοῦ ἐμπορευμάτων, ὁ ἀτυχὴς οὗτος ἔμπορος, ὁ προκαταβολικῶς πληρώσας τοὺς φόρους, ὁ ἀπολαύων ἐμπορικῆς πίστεως καὶ ἔχων τοιαύτην ἐμπιστοσύνην, ὥστε νὰ εἰσαγάγῃ 75 χιλ. δραχμῶν ἐμπορεύματα, κρατεῖ τὰς κλειδὰς τοῦ καταστηματοῦ του, καταδικασθεὶς εἰς ἠθικὴν καὶ οἰκονομικὴν καταστροφὴν.

3) Ὁ πατὴρ τοῦ Δ. Α. ὄφειλε πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Γ. Α. δραχ. 200. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πιστωτοῦ ὁ υἱὸς αὐτοῦ Γ. Α. παρητήθη τῆς πατρικῆς κληρονομίας διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 20 ἔτους 1900 ἐνώπιον τοῦ Γραμματέως τῶν ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικῶν δηλώσεώς του. Τὸν Δεκέμβριον 1908 ὁ Ν. Ο., ἔχων λόγους ἐκδικήσεως κατὰ τοῦ Δ. Α. πείθει τὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς ἀπὸ τριετίας καταδικῶν Γ. Α., καταβάλων αὐτῷ δραχ. 45, καὶ τῷ ἐκχωρεῖ τὴν πατρικὴν ἀπαίτησιν του κατὰ τοῦ Δ. Α. ἀνερχομένην εἰς 1080 δρ. μετὰ τῶν τόκων, ἣν ἐκτελῶν ὁ ἐκδοχὸς κατέσχευε ὀλόκληρον τὴν περιουσίαν τοῦ Δ. Α. Γενομένης ἀνακοπῆς κατὰ τῆς κατασέσεως ταύτης ἐζητήθη ἡ ἀναστολὴ τοῦ πλειστηριασμοῦ ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἐπισπεύδων οὐδὲν ἐκ τῆς ἐκχωρήσεως ἐκτίμησεν, καθ' ὅσον ὁ ἐκχωρητὴς παραιτηθεὶς τῆς πατρικῆς κληρονομίας δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκχωρήσῃ τὴν ἀπαίτησιν κατὰ τοῦ Δ. Α. πληρωθεῖσαν ἄλλως ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τοὺς ἄλλους κληρονόμους τοῦ ἀρχικοῦ πιστωτοῦ. Τὴν αἴτησιν ὅμως ταύτην ὁ Προεδρεύων Ι. Μαρούδης, ὁ πρὸ ὀλίγου μόλις χρόνου ἀνασταίλας πλειστηριασμὸν ἐπὶ μόνῃ τῇ

ἀνακοπῇ κατ' ἐπιταγῆς, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐνδείξεως περὶ ἀνυπαρκσίας τοῦ χρέους, διὰ **μονοκονδυλισῶς** τὴν ἀπέρριψεν. Ὅταν δὲ ἠρωτήθη διατὶ τὴν ἀπέρριψεν, ἀπεκρίθη Σουλτανικώτατα «Ἐστὶ ἤθελα».

ὑποβέτω ὅτι ἀρκοῦσι ταῦτα ἐν τῇ πληθύνει τῶν συμβαινόντων πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ ἐξουσία αὕτη τῶν κ. κ. Προέδρων οὐχὶ δικαίως ἐνίοτε ἀσκειται. Ἄλλὰ τούτου δοθέντος δὲν φρονεῖτε ὅτι ἐπιβάλλεται νὰ τεθῶσι φραγαμοὶ εἰς τὴν αὐθαίρεσίαν ταύτην καὶ νὰ ληφθῶσι μέτρα ἐπιβάλλοντα αὐτοῖς νὰ διαχειρίζονται τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν ταύτην κατὰ τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον; Ἄν δὲ τοῦτο ἐπιβάλλεται, δὲν φρονεῖτε ὅτι πρέπει νὰ δοθῇ ἀφορμὴ ν' ἀσχοληθῶσι περὶ τούτου οἱ Δικηγορικὸι Σύλλογοι καὶ μετὰ γενικὴν πάντων ἀπόφασιν ζητηθῇ τῆς αὐθαίρεσίας ταύτης ὁ κολασμὸς πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Δικαίου;

Τὴν ἀφορμὴν ταύτην δίδωμ προκλήω τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος ἐκ μέρους τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων καὶ τὴν ἐξέυρεσιν τῶν μέσων πρὸς θεράπειάν τοῦ κακοῦ.

Γ. Α. Καζολίρης

Σ. Δ. Τόσον τὰ ἀνω παραδείγματα ὅσον καὶ μωρία ἄλλα οὐδὲν ἄλλο ἀποτελοῦσιν ἢ κύρωσιν τῆς ἀρχῆς ἣν καὶ ὁ ἡμέτερος νομοθέτης ἠκολούθησε, καθ' ἣν ἀρχὴν ὁ Πρόεδρος τῶν Πρωτοδικῶν ἀσκήσῃ τὴν ἐπ' ἀναφορᾷ διαδικασίαν ἐξουσίαν του, ἀποφαίνεται κατ' οἰκίαν ἀντίληψιν καὶ κρίσιν. Οἱ Δικηγορικὸι ἄρα Σύλλογοι, ὧν τὴν ἐπέμβασιν ἐπικαλεῖται ὁ γράφων, καλοῦνται οὐχὶ νὰ ὑποδείξουν γενικώτερα νομοθετικὰ μέτρα δι' ὧν θὰ ἐτίθεντο περιορισμοὶ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Προέδρου, ἀλλὰ νὰ ἐμπνεύσουν τὴν ἀντίληψιν εἰς τοὺς κ. κ. Προέδρους ὅτι ἡ κοινὴ γνῶμη ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν δικαστηρίων δευτέρου βαθμοῦ. Διὰ δὲ τὰ λοιπὰ παραπέμπομεν εἰς τὸ σημερινὸν ἄρθρον μας.



Κύριε Συντάκτα,

Κατὰ τὸ ἄρθρ. 21 τοῦ Νόμου ΑΧΚΕ τῆς 30 Δεκεμβρίου 1887 περὶ τελῶν χαρτοσήμου τ' ἀντίγραφα τῶν πράξεων τοῦ βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν, ἅτινα ἐκδίδει ὁ ἀρμόδιος φύλαξ, συντάσσονται ἐπὶ χαρτοσήμου δραχμῆς μίᾶς, κατὰ δὲ τὸν περί μεταγραφῆς νόμον, συνδυαζόμενον πρὸς τὸν νόμον ΓΤΗ τοῦ 1909, τὸ δικαίωμα τοῦ φύλακος τῶν Μεταγραφῶν ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ἀντιγράφων συνίσταται εἰς τὸ 1/4 τῆς ἀξίας τοῦ χαρτοσήμου. Ἐπομένως δραχμὴν μίαν ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ ὁ λαμβάνων ἀντίγραφον μεταγεγραμμένης πράξεως, δι' ἕκαστον φύλλον χαρτοσήμου. Ἐν τούτοις ὁ κ. Φύλαξ τοῦ βιβλίου τῶν Μεταγραφῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων, εἰσπράττει δραχμὰς δύο (2) δι' ἕκαστον φύλλον χαρτοσήμου ἐπὶ παντὸς ἀντιγράφου. Ἐρωτῶ ὅθεν δι' ὑμῶν τὸν κ. Μεταγραφοφύλακα ὑπάγεται ἡ πράξις του αὕτη εἰς τοὺς ὅρους τοῦ ἀρθροῦ 461 τοῦ ποινικοῦ νόμου τοῦ πραγματευομένου περὶ καταπίεσεως ἢ οὐ; Καὶ ἂν ὑπάγεται, διὰ τί προκειμένου περὶ εἰσπράξεως χρημάτων παραβιάζει τὸν νόμον, προκειμένου δὲ περὶ πιστοποιητικῶν ἰδιοκτησίας χρησίμων εἰς τοὺς συναλλασσόμενους, αὐτοὺς ἐκείνους, οἵτινες τῷ καταβάλλουσι δίκην ραγιαδῶν τὰ παράνομα δικαίωματα, ἐρμηνεύει αὐτὸν στενώτατα, προσέχων μὴπως παραβιασθῇ καὶ ἐν μόνον γράμμα αὐτοῦ;

Ἀθῆναις τῇ 6 Ἀπριλίου 1910.

Μετὰ τῆς προσηκούσης ὑπολήψεως  
Ἄγγελος Ἀθανασίου  
Δικηγόρος

**Ἀποδεικτικόν**

Ἐν Ἀθῆναις σήμερον τὴν δωδεκάτην (12<sup>η</sup>) τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου τοῦ 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Γρ. Ζυγοῦρη τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Παν. Παναγιωτοπούλου πληρεξουσίου τοῦ Νικολάου Γ. Λάφη κατοικοῦ Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελίαν τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίδικον Θεωμᾶν Κατσιογιάννην κάτοικον πρώην Βομβᾶς καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 10<sup>ης</sup> Ἀπριλίου 1910 ἀγωγὴν τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου καὶ κατὰ τοῦ Ἰωάν. Καίρη, κατοικοῦ Ἀθηνῶν, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, δι' ἣς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένους λόγους καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους ἐμπροθέτως εἰς συζήτησιν καὶ ἐ-

ζαιτεῖται νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή του, νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ ἀντίδικοι νὰ τῷ πληρώσωσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτίαν λίρας Ἀγγλίας 170 ἢ δραχμὰς 4,292 <sup>50</sup>/<sub>100</sub> ὑπολογιζομένης ἐκάστης λίρας Ἀγγλίας πρὸς δραχ. 25, <sup>25</sup>/<sub>100</sub> ἢ ὅσον πλεῖστον ἠθέλον τιμᾶσθαι κατὰ τὸν χρόνον τῆς καταβολῆς των, ν' ἀπαγγεῖλθῇ κατὰ τῶν ἀντιδικῶν προσωπικῆ κράτησις ὡς ἐμπόρων καὶ δι' ἐμπορικὴν αἰτίαν συναλλαζομένων, νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις καὶ νὰ καταδικασθῶσιν οἱ ἀντίδικοι εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἐνδείξειν συντάγῃ τὸ παρόν, ὅπερ καὶ ὑπεγράφη νομίμως.

Ὁ λαβὼν  
Α. Σπηλιᾶδης  
Ὁ Δικ. Κλητὴρ  
Γρ. Ζυγοῦρας

Ἀριθ. 11347.

**Ἀποδεικτικόν.**

Ἐν Ἀθῆναις σήμερον τὴν τριακοστὴν (ἀριθ. 30) Μαρτίου 1910 ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 11 π. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Ἀλεξ. Ἀντωνιάδης, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Νικολ. Καρᾶ πληρεξουσίου τοῦ Νικολ. Μπήτρου κατοικοῦ Αἰγίνης, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν ἐναῦθα κ. Εἰσαγγελέα τῶν Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Μιχαὴλ Κανακὴν κάτοικον Αἰγίνης καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 29 Μαρτίου 1910 ἀγωγὴν κατ' αὐτοῦ ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν δι' ἣς καλεῖ τὸν ἀντίδικον τοῦ ἐμπροθέτως πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος καὶ τοῦ πληρώσῃ καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως ἀρχ. 1200 ἐντόκως ἕως ἐξοφλήσεως καὶ νὰ καταδικασθῇ εἰς τὰ ἐξόδα καὶ τέλη. Καὶ εἰς ἐνδείξειν.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς  
Α. Σπηλιᾶδης. Ὁ Δικ. κλητὴρ  
Ἄλ. Ἀντωνιάδης.

Ἀριθ. 46.

Ἐν Ἀθῆναις σήμερον τὴν εικοστὴν τρίτην (23) τοῦ μηνὸς Μαρτίου 1910 (ἐνεακοσιοστοῦ δεκάτου ἔτους), ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν Κωνστ. Δ. Οἰκονόμου, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἰωάν. Παπαδασυλείου, ὡς πληρεξουσίου τῆς ἐν Πειραιεὶ ἐδρευούσης ἡμιορροῦμου ἐμπορικῆς ἐταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Ν. Ε. Κατσώνη» ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ διαχειριστοῦ αὐτῆς Ἀντωνίου Κατσώνη, ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθῆναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἤδη καὶ κάτοικον πρώην Καρβασαρᾶ ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1318 (1910) ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν μετὰ τῆς ὑπὸ σημερινὴν χρονολογίαν παρὰ πόδας τούτου ἐπιταγῆς, πρὸς γνῶσιν καὶ ἐπιτασσόμενον (τὸν Δ. Καρέλην) ἵνα ἐμπροθέτως τῇ πληρώσῃ διὰ κεφάλαιον δραχ. 315 καὶ 50/100 ἐντόκως πρὸς 9 0/10 ἐτησίως ἀπὸ τῆς 11 Ἀπριλίου 1909 μέχρι ἐξοφλήσεως δι' ἐξόδα διαμαρτυρικοῦ δραχ. 8, δι' ἐπιδικασθέντα ἐξόδα δρ. 49, τὰ τέλη τῆς ἀποφάσεως ταύτης δρ. 11, δι' ἀπόγραφον, ἀντίγραφον, ἐπιταγὴν, ἐπίδοσιν εἰς κ. Εἰσαγγελέα καὶ δημοσίευσιν εἰς ἐφημερίδα δραχ. 25 ἤτοι ἐν ὅλῳ δρ. 399,50/100 καὶ ταῦτας ἐντόκως μέχρι ἐξοφλήσεως καὶ εἰς ἐνδείξειν.

Ὁ λαβὼν  
Α. Σπηλιᾶδης  
Ὁ Δικ. κλητὴρ  
Κ. Οἰκονόμου

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν.  
Ἀθῆναις τῇ 14 Ἀπριλίου 1910.  
Ὁ πληρεξ. δικηγόρος  
Ἰω. Παπαδασυλείου

ΠΕΤΡΟΥ Σ. ΕΥΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ  
Δικηγόρου ἐν Ταυπέλει

**Ἡ ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑ**  
ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ  
ΥΠΟ  
**ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Π. ΠΑΠΠΟΥΛΙΑ**  
Τόμος Α' ἐκ σελ. 377 ἐκδοθεὶς ἐν Λιμνῇ.

© **ΙΩΑΝ. Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΑ** ©  
**Ὁ ΧΡΟΝΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΣ**  
ΤΩΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΩΝ ΙΣΧΥΡΙΣΜΩΝ  
**ΕΝ ΤΗ: ΠΟΛΙΤΙΚΗ: ΔΙΚΗ:**  
Τεύχος ἐκ σελ. 110.—Τιμῆται δραχ. 3.

**ΣΠΥΡΙΔ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ**  
**Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ**  
ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ  
Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου ἐκ σελίδων 175.  
Τιμῆται δρ. 4,65

ΤΟΜΟΙ τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5, τῶν δὲ λοιπῶν πρὸς δραχμὰς 7,50 ἕκαστος.

ΤΥΠΟΙΣ Π.ΙΑ. ΠΕΤΡΑΚΟΥ